

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS – MARTIE 2001

Curierul Adventist

**7 În
apărarea
lui Dumnezeu**

**10 Încercăm
să înțelegem o taină**

**18 În luptă
cu Darwin**

**23 Boala vacii nebune
și vCJD**

**Publicația oficială a
Bisericii Creștine Adventiste
de Ziua a Șaptea din România**

**Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii**

Redactor-șef: Aron Moldovan

Consultanți: Adrian Bocăneanu,
Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar,
Sabinel Bancu, Ion Buciuman,
Emilian Niculescu, Teofil Petre,
Iosif Suciu

Colaboratori speciali: Viorel
Dima, Lazăr Forray, dr. Gily
Ionescu, Cristian Modan, Gheorghe
Modoran, Ernest Szasz

Secretar de redacție:

Mihai Ghioaldă

Grafică: Dragoș Drumaș

Tehnoredactare: George Toncu

Corectură: Lori Gheorghită

ADRESA REDACȚIEI:

Curierul Adventist, str. Labirint
116, 74124 București, Oficiul
poștal 20, nr. de tel. 323 48 95
e-mail: curierazs@fx.ro

CĂTRE CITITORI:

Pagina pentru scrisori este un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestii, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt bine venite informații și inițiative din viața comunităților. Apreciem articole care tratează aspecte legate de experiența personală și puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă.

Imprimată la Tipografia Viață
și Sănătate. Adresa: str. Valeriu
Braniste nr. 29, nr. de tel. 323 48 95

**ISSN 1220 – 6725
Anul LXXVIII nr. 3**

Învățăturile greșite reprezintă una dintre influențele satanice care acționează în biserică și care îi aduc în ea pe cei care sunt neconvenți cu inima. Oamenii nu ascultă cuvintele Domnului Isus Hristos și astfel nu caută unirea în credință, în spirit și în învățătură... Dacă între copiii lui Dumnezeu ar exista unitatea pentru care S-a rugat Domnul Hristos, ei ar da o mărturie vie, ar trimite raze strălucitoare care să lumineze în întunericul moral al lumii. [...]

Dumnezeu nu este autorul confuziei, ci al păcii... Dacă aceia care susțin că ei cred adevărul ar merge la cei care au experiență, ar merge la Cuvântul lui Dumnezeu într-un spirit umil, dorind să primească învățătură, și ar examina teoriile lor în lumina adevărului și cu ajutorul fraților care au fost cercetători sânguincioși ai Bibliei și dacă, în același timp, s-ar ruga lui Dumnezeu, întrebând: Este aceasta calea Domnului? Sau este o cale greșită, pe care Satana ar vrea să mă conducă?, ei ar primi lumină și ar scăpa din plasa vânătorului. [...]

Îi îndemn pe cei care susțin că ei cred adevărul să acționeze în unire cu frații lor. Nu căutați să-i dați lumii ocazia să spună că suntem extremiști, că nu suntem uniți, că unul învață un lucru, iar altul, cu totul altceva. Evitați disensiunile. Fiecare să fie prevăzător și atent, ca să fie găsit stând la spărtură ca să repare spărtura, în loc să stea lângă zid căutând să facă o spărtură...

Dumnezeu are un popor deosebit, o biserică pe pământ, care nu este mai puțin importantă, ci superioară tuturor în posibilitățile de a-i învăța pe alții adevărul, de a apăra Legea lui Dumnezeu. Dumnezeu are reprezentanți numiți de El – oameni pe care El îi conduce, care au suportat zăduful și greul zilei, care cooperează cu uneltele cerești pentru a face ca Împărăția Domnului Hristos să progreseze în lumea noastră. Fie ca toți să se alăture acestor reprezentanți aleși și să fie găsiți în cele din urmă între cei care au răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus.

(Ellen White, *Testimonies to Ministers*, pag. 47, 48, 54, 55, 57, 58)

Să învățăm unii de la alții

Aron Moldovan

Poate se vor găsi unii care vor contesta acest titlu și nu mă supăr. Printre motivele contestării ar putea să fie chiar cuvintele Mântuitorului, care spunea: „Învățați de la Mine” (Mat. 11,29). S-ar putea aduce și alte argumente, fie din Biblie, fie din alte surse, cum ar fi: „Nu vă încredeți în cei mari, în fiii oamenilor, în care nu este ajutor” (Ps. 146,3). „Nu vă mai încredeți dar în om, în ale cărui nări nu este decât suflare: căci ce preț are el?” (Is. 2,22). Următoarea declarație biblică poate fi considerată cea mai convingătoare pentru a nu învăța de la alții, deoarece nu putem avea încredere în oameni: „Așa vorbește Domnul: *‘Blestemat să fie omul care se încrede în om, care se sprijinește pe un muritor și își abate inima de la Domnul’*” (Ier. 17,5). Chiar experiența de milenii a omenirii pledează în favoarea ideii că nu se poate pune mare bază pe părerile omenesti, care sunt determinate în mod considerabil și se schimbă în funcție de atitudinea și de interesele oamenilor.

Pentru cei superficiali și unilaterali în gândire, argumentele de mai sus s-ar putea să pară convingătoare. Tocmai din acest motiv trebuie să învățăm unii de la alții. Superficialii uită că, atunci când Biblia spune: „Vai de omul care se încrede în om”, cuvântul „om” are sensul de „omenire”, iar omenirea ne cuprinde pe toți: eu, tu, el și ea, noi, voi, ei, ele. Așadar, „Vai de omul care se încrede în om” cuprinde și ideea: „Vai de omul care se încrede în sine”. De altfel, gândul acesta este exprimat și în mod direct în Biblie: „Încrede-te în Domnul din toată inima ta și *nu te bizui pe înțelepciunea ta*” (Prov. 3,5). „Dacă vezi un om care se crede înțelept, poți să ai mai multă nădejde pentru un nebun decât pentru el” (Prov. 26,12). Și poate cel mai puternic text biblic care combate încrederea în sine este următorul: „Cine se încrede în inima lui este un nebun” (Prov. 28,26).

Din cele două grupe de texte rezultă că nu trebuie să le acordăm oamenilor o încredere absolută. Dar, întru-

cât și noi suntem oameni, nu trebuie să ne încredem în noi înșine mai mult decât în alții. Inima omenească, a noastră și a altora, „este nespus de înșelătoare”; de aceea nu trebuie să ne bazuim pe ea și să ne abatem de la Domnul (Ier. 17,5). El singur este infailibil și numai El știe, vrea și poate să facă tot ce este mai bine pentru oameni.

Și totuși, cele spuse aici nu înseamnă în nici un caz

că nu este nevoie să manifestăm o anumită încredere în noi și în semenii noștri. Așa defectuoși cum suntem, Dumnezeu ne-a înzestrat pe toți cu rațiune și ne-a încredințat fiecăruia daruri specifice (vezi 1 Cor. 12,4-11). Nu toți au aceleași daruri și nu fiecare are toate darurile. Biserica este trupul lui Isus Hristos și fiecare membru al bisericii este un mădular în acest trup (vezi 1 Cor. 12, 27-30). Organele trupului au funcții specifice, dar sunt interdependente și integrate în sistem. Ele nu pot să funcționeze și nici să supraviețuiască separat de trup.

Cine crede că în viața spirituală se poate descurca singur este un îngâmfat și va plăti scump îngâmfarea lui.

Unitatea care trebuie să existe în biserică include și unitatea în înțelegerea Cuvântului revelat. Marea diversitate existentă în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea nu este un dezavantaj pentru unitate în înțelegerea Bibliei, ci din contră. Mulțimea punctelor de vedere din care este privit adevărul mântuirii de către un mare număr de cercetători, foarte diferiți din punct de vedere al înzestrării, al nivelului de cultură, al experienței de viață, al preocupărilor și al specificului emoțional, este foarte benefică pentru o cunoaștere cât mai bună a Cuvântului. Dacă suntem dispuși să învățăm unii de la alții, dacă nu ne idolatrizăm propriile păreri, dacă suntem gata să urmăm adevărul chiar atunci când acesta ne cere sacrificii și dacă suntem hotărâți să recunoaștem ce este bun la alții, chiar dacă ne-ar umbri pe noi înșine, vom înregistra rezultate remarcabile în cunoașterea aprofundată, echilibrată și unitară a Sfințelor Scripturi.

**Marea diversitate
existentă în Biserica
Adventistă de Ziua a
Șaptea nu este un
dezavantaj pentru
unitate în înțelegerea
Bibliei, ci din contră.**

CUPRINS

- 3, 5 Editoriale
- 6 O rețetă foarte scumpă
- 7 În apărarea lui Dumnezeu
- 10 Încercăm să înțelegem o taină
- 13 Iată de ce eu cred
- 14 Miturile unei „cre-dințe progresive”
- 15 Cearta mea cu matematica
- 16 Pietre vii
- 18 În luptă cu Darwin
- 21 Pastorul – predicatorul Cuvântului
- 23 Boala vacii nebune și vCJD
- 25 Sfințenia mamelor
- 26 Primăvara rugăciunii
- 28 Știri
- 31 La odihnă

Semnal de... decepție

Harul Domnului Hristos să vă susțină în nobila lucrare de a-i inspira pe cititorii revistei *Curierul Adventist*, prin articole spirituale, informative, doctrinale și cât mai românești.

Propun ca în fiecare număr al revistei să fie pagina pastorului, pagina evanghelistului, pagina colportorului și pagina membrului laic. Eu cred că o pagină (ar putea fi chiar două) pentru aceste departamente ar fi benefică, din două motive:

1. Cititorii ar cunoaște mult mai mult din lucrarea bisericii.
2. Aceste pagini, cuprinzând articole, experiențe, i-ar putea stimula și pe alții să lucreze pentru salvarea oamenilor.

Sunt decepționat de faptul că atât de puțini frați (cel puțin în zona în care sunt eu) se abonează la *Curier*. Consider că în fiecare familie ar trebui să existe câte un abonament la revista oficială a bisericii. Dacă acesta este procentajul în toată țara, ar trebui să fie un semnal de alarmă pentru conducerea bisericii. Personal, când apare *Curierul*, oricât de târziu aş veni acasă, nu mă culc până nu știu ce scrie în el.

De ce unii manifestă atât de puțin interes pentru a face abonament la revista oficială a bisericii?

Dacă găsiți că este binevenită sugestia aceasta și o veți promova în *Curier*, îmi place să cred că veți avea multe articole și experiențe din toată țara. Aceste pagini cred că vor fi un tonic pentru fiecare cititor care trăiește într-o lume zbuciumată care, pe zi ce trece, își pierde tot mai mult orientarea și în același timp speranța.

Pentru a susține propunerea în mod practic, trimit alăturat și un articol pentru *Curier*.

Burlacu Gheorghe, Săveni, Botoșani

Mai mult spațiu pentru dialog cu cititorii

Vă propun să măriți la două pagini spațiul de dialog cu cititorii. Atunci nu va mai trebui să reformulați scrisorile din lipsă de spațiu.

De asemenea, doresc să mă refer la reducerea prețului de abonament pentru pensionari. Și eu sunt pensionar. Am împlinit 72 de ani. Totuși, ca pensionar, am redusere la toate abonamentele, și aceasta este o lege în toată lumea. De ce tocmai biserica noastră nu respectă acest drept? Răspunsul redactorului-șef la scrisoarea Eugeniei Bubău (*Curierul* din decembrie 2000) este un răspuns birocratic, nu creștinesc.

Peter Hildebrandt, Berlin

Mulțumim pentru sugestie și pentru criticile aduse. Am fi bucuroși să primim mai multe scrisori pentru publicare și să mărim spațiul de dialog cu cititorii. Încurajăm pe cititorii noștri să ne scrie. Pentru a ști ce scrisori așteptăm de la dv., vă rugăm să revedeți articolul „Către cititori”, de la pagina 2 a fiecărui număr. Scrisorile scurte, care exprimă o idee concretă, de exemplu o reacție la subiectul unui articol din *Curier*, sunt cele mai eficiente și au prioritate pentru a fi publicate. Totuși, reformularea, din motive de spațiu și pentru claritate, este uneori absolut necesară.

Propunerea privind reducerea prețului de abonament pentru pensionari ne preocupă. La ora actuală, nu avem însă o idee clară cu privire la felul în care am putea pune în aplicare această propunere, în afară de sugestiile noastre publicate în *Curierul* din decembrie 2000. Poate că Dumnezeu va deschide o cale. – Redacția

O închinare plăcută

Ioan Câmpian-Tătar

„Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mahnită” (Ps. 51,17).

Deși înalță profilul și valoarea unei religii autentice și a unei închinări plăcute lui Dumnezeu, Psalmul 51 s-a născut în inima unui om care, pentru un timp, pierduse bucuria mântuirii, a mărturisirii și a unei închinări care cuprinde întreaga ființă. În această stare, putea David să se adreseze în fiecare Sabat familiei sale sau celor de la templu, spunând: „Mă bucur când mi se zice: 'Haidem la Casa Domnului'” (Ps. 122,1)? Cunoaștem din proprie experiență cât de amare sunt fructele unei religii formale, care se oprește doar la manifestări exterioare sau chiar ascunde sub mantia ei păcate grave. Psalmul 51 ocupă un loc de cinste în Biblie nu pentru că amintește despre căderea și păcatul lui David, despre curajul recunoașterii și al mărturisirii, ci pentru că, în această rugăciune, strălucesc iubirea și mila lui Dumnezeu, care este gata să ierte și să refacă în om chipul Său. Să ne lăsăm cuprinși de spiritul acestei rugăciuni, descoperind, împreună cu autorul, pașii în vederea refacerii părtășiei cu Dumnezeu și cu semenii.

1. O inimă zdrobită este dispusă să-și mărturisească păcatul. Mărturisiri generale, de genul „suntem păcătoși”, întâlnim la fiecare pas, dar mărturisirile personale sunt tot mai rare. Asistăm la o privatizare nu doar în domeniul economiei, ci și în cel al religiei. Misiunea proorocului Natan devine mai dificilă astăzi, când auzim astfel de replici: „Nimeni nu trebuie să se amestece în viața mea particulară”.

Închinarea plăcută lui Dumnezeu este cea a inimilor zdrobite, care practică recomandarea apostolului Iacov: „Mărturișiți-vă unii altora păcatele...” (Iacov 5,16).

2. O inimă zdrobită înțelege natura păcatului. Căutând iertarea, David folosește trei cuvinte sinonime: fărâdelege, nelegiuire și păcat, nu doar din motive poetice, ci pentru a exprima seriozitatea păcatului său. În ultimul timp, cuvântul „păcat” a dispărut din vocabularul multor oameni, fiind înlocuit cu alte cuvinte mai puțin grave. Ellen White descrie atitudinea lui David în timp ce mustrarea proorocului a atins inima sa și conștiința i-a fost trezită. „Cu buzele tremurânde, a spus: 'Am păcătuit împotriva lui Dumnezeu'. El a văzut grozăvia păcatului său împotriva lui Dumnezeu, a văzut cât de murdar îi era sufletul și i-a fost scârbă de păcatul său”.

3. O inimă zdrobită nu scuză păcatul. Limbajul pe care îl folosește David – „fărădelegile mele”, „nelegiuirea mea”, „păcatul meu”, „am făcut ce este rău” – arată că el își asumă deplină responsabilitate pentru faptele sale. Scuzele nu sunt niciodată suficiente pentru a beneficia de iertarea cerului. Isus a murit pentru păcatele noastre, și nu pentru scuzele pe care uneori încercăm să le prezentăm.

4. O inimă zdrobită găsește speranța iertării și a curăției. Păcatul nu acționează doar superficial, ci cu-

prinde și paralizază întreaga ființă. De aceea, David este preocupat de starea sa interioară, pe care nu o poate rezolva, mai mult decât de ceea ce cred alții despre el.

David avea nevoie de un Mântuitor care, mai întâi, să-i ștergă păcatul. Verbul „a șterge”, în mod implicit, vorbește despre cartea din ceruri (vezi Ex. 32,32), în care se înregistrează totul despre noi. Păcatele constituie o datorie pe care nu o putem achita niciodată. Putem doar să ne rugăm pentru ștergerea lor. Dar iertarea nu este suficientă, de aceea David se roagă stăruitor pentru o schimbare interioară. Puterea creatoare a lui Dumnezeu poate zidi o inimă nouă (vezi Ps. 51,10). David tânjește după o nouă natură, cu dorințe și înclinații curate.

5. O inimă zdrobită tânjește după restaurarea părtășiei cu Dumnezeu și semenii. O experiență plenară a părtășiei cu Dumnezeu și cu semenii are loc în cadrul închinării, care este răspunsul natural al omului în fața prezenței divine (vezi Ex. 3,6). Închinarea nu este doar răspunsul omului la bunătatea și harul lui Dumnezeu, prin daruri, sacrificii, rugăciuni și alte acte de închinare, ci este și mijlocul prin care prezența divină este menținută în poporul Său. Deseori, în mod inconștient, nu dorim menținerea prezenței lui Dumnezeu și rămânem în singurătatea noastră dureroasă (vezi Ps. 32,3.4). Avem nevoie, asemenea lui David, de o reînviere a închinării în bisericile noastre. „Fă-mă să aud veselie și bucurie...” (vers. 10).

Reînvierea sentimentului prezenței lui Dumnezeu ne conduce la o adevărată închinare. Atunci, bucuria prezenței Sale, puterea Duhului Sfânt, bucuria salvării și a mărturisirii fac parte integrantă din experiența umblării cu Dumnezeu, iar jertfa lui Isus Hristos are adevărata valoare și semnificație în viața noastră.

Multe lecții practice se desprind din exemplul negativ al căderii în păcat a împăratului David. În primul rând, nimeni nu este prea sfânt ca să nu poată cădea. David era un om cu totul remarcabil, consecvent, un om „după inima lui Dumnezeu”. Cu toate acestea, clipele nevegheții pot produce adevărate dezastre pe plan spiritual, cu consecințe atât de grave, chiar dacă păcatul este iertat. Un alt aspect este cel al disponibilității de a fi cercetați și muștrați de alții, prin care Dumnezeu ni Se poate adresa. Umilința, mărturisirea și pocăința lui David vorbesc despre calea prin care poate fi găsită iertarea.

„Acela care, în credință, primește făgăduințele lui Dumnezeu va afla iertare. Domnul nu va lepăda nici un suflet care se pocăiește cu adevărat” (*Patriarhi și profeți*, ed. 1996, pag. 750).

Duhul Sfânt este dispus să realizeze acest lucru în viața noastră, să inspire biserica la rugăciune și la mărturisire, pentru ca inimile zdrobite să-L preamărească pe Dumnezeu.

Ioan Câmpian-Tătar este trezorerul Uniunii de Conferințe.

O rețetă foarte scumpă

Adrian Bocăneanu

Hermann Boerhaave, medic și chimist olandez, a murit în 1738. El a lăsat o carte sigilată, purtând un titlu lung și pompos, așa cum era obiceiul vremii: *Cele mai rare și mai profunde secrete ale artei medicale*. Cartea s-a vândut la licitație cu o sumă care ar echivala astăzi cu 20.000 de dolari-aur. Când noul proprietar a desfăcut sigiliul, a constatat că 99 dintre cele o sută de pagini erau albe. Numai pe prima pagină „auto-rul” scrisese de mână: „Ai grijă să-ți păstrezi capul rece, picioarele calde și lasă-i pe doctori să moară de foame”.

Dacă tot a costat atât de scump, cred că merită să luăm în serios acest sfat și să-l aplicăm la viața noastră spirituală – individuală și de biserică. Un cap rece și picioare calde sunt un moto bun pentru creștini, atât membri laici, cât și predicatori.

Un cap rece

Cum să dobândim o minte înțeleaptă, judecată lucidă, echilibrul matur și discernământul sugerate de expresia „cap rece”? Prin alimentarea neconținută cu adevărul luminos și viguroso al Sfințelor Scripturi, așa cum spune acest frumos psalm mesianic, împrumutând o imagine din istoria lui Gheodeon: „El bea apa din pârâu în timpul mersului: de aceea Își înalță capul” (Ps. 110,7). Apa Cuvântului, băută atât dimineața, în timpul pus deoparte pentru devoțiune, cât și „în timpul mersului”, păstrează capul rece și gândirea limpede.

Duhul Sfânt, reprezentat în Psalmul 133,2 de „unțdelem-nul de preț... turnat pe capul lui”, ne ocrotește de frământările neroditoare ale minții noastre, ne dă acea „înțelepciune care vine de sus” și care este „întâi curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roduri bune, fără părtinire, nețărnă” (Iacov 3,17). Din contră, acolo „unde este pizmă și duh de ceartă, este tulburare” (vers. 16). O conștiință dreaptă, fără ascunzișuri și îndreptărire de sine, înseamnă fericire: „Ferice de omul... în duhul căruia nu este viclenie” (vers. 2). Din nefericire, uneori discuțiile noastre asupra doctrinei sau a administrării bisericii produc mai multă căldură decât lumină. Cauza nu constă în incapacitatea intelectuală, ci mai ales într-o viață duplicitară, o conștiință vinovată, refuzarea „suspinelor negraite” (Rom. 8,26) ale Duhului. Supunerea față de lucrarea Duhului aduce iertare, pace și înțelepciune – un cap rece.

Domnul Hristos vorbește despre speranța adventă ca despre o garanție prețioasă a capului rece în vremea sfârșitului: „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus, și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie” (Luca 21,28).

Pe cruce, împlinind o profeție mesianică, Mântuitorul a exclamat: „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul” (Luca 23,46; vezi Ps. 31,5). Această declarație, rostită cu convingere zi de zi, nu doar în momentul final al

vieții, asigură înțelepciunea, echilibrul și orientarea corectă în împrejurările dificile – pe scurt, capul rece.

Picioare calde

În ce mă privește, nu cunosc o cale mai bună de a-mi păstra picioarele calde decât mersul. Cred că la fel stau lucrurile și pe plan spiritual. Domnul ne întărește picioarele și le păstrează pe calea Sa: „El îmi face picioarele ca ale cerboaicelor” (2 Sam. 22,34) și „Pașii mei stau neclintiți pe cărările Tale, și nu mi se clatină picioarele” (Ps. 17,5).

Domnul ne dă suficient teren pe care să-l străbatem: „Îmi vei pune picioarele la loc larg” (Ps. 31,8) și ne asigură că umblarea va fi cu un folos: „Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru va fi al vostru” (Deut. 11,24). Câmpul misionar este larg și poate să devină al nostru. Dar nu privindu-l de departe și nici prin planuri de birou sau prin nesfârșite servicii în biserici, în care ne ocupăm unii de alții, ci mergând, „având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii” (Efes. 6,15), cucerind „orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru”.

Vrăjmașului nu-i place să ne păstrăm picioarele calde prin marșuri victorioase în teritoriul lui, așa că s-ar putea să repete ce a făcut cu apostolii, când „temnicerul... le-a băgat picioarele în butuci”, și chiar ce a făcut Mântuitorului: „Mi-au străpuns mâinile și picioarele” (Fapte 16,24; Ps. 22,16).

Timpul este scurt. Trebuie să mergem „până nu încep... să se înconvoaie cele tari (picioarele)” (Ecl. 12,3). Conflictele și rivalitățile vor turna în picioarele noastre „fier și lut”. „Nu vor fi lipiți unul de altul, după cum fierul nu se poate uni cu lutul” (Dan. 2,43). Sau am putea să ne asemănăm cu idolii deșerti: „Au... picioare, dar nu merg” (Ps. 115,7). O, să ne ferească Domnul să fim așa!

Din nou descoperim rolul esențial al Cuvântului: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele”, iar exemplul de umblare al Domnului Hristos ne păzește de orice rătăcire: „Piciorul meu s-a ținut de pașii Lui” (Ps. 119, 105; Iov 23,11). De aceea, îndemnul este justificat: „Croiți cărări drepte cu picioarele voastre” (Evr. 12,13). Cei care umblă neobișniți pentru Evanghelie devin chiar frumoși: „Ce frumoase sunt pe munți picioarele celui ce aduce vești bune” (Is. 52,7).

La consacrarea preoților, sângele jertfei era pus „pe degetul cel mare al piciorului lor drept” (Ex. 29,20). Astfel se stabilește o legătură de sânge cu Preotul care a acoperit lumea cu urmele pașilor Săi binecuvântați: „Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, făcea bine și vindeca pe cei ce erau apăsați de diavolul; căci Dumnezeu era cu El. Noi suntem martori a tot ce a făcut El” (Fapte 10,38.39).

Cap rece, picioare calde – iată cum va fi și astăzi Evanghelia proclamată și Satana izgonit. Cât doriți să plătiți pentru această rețetă? Valoarea ei depășește calculele omenești.

Adrian Bocăneanu este președintele Uniunii de Conferințe.

În apărarea lui Dumnezeu

*Tot mai multe dovezi îndreaptă atenția oamenilor de știință
dincolo de întâmplarea oarbă.*

Dan Lazich

Cum a luat ființă universul? Cât va dura el? Se pare că universul a fost adaptat în mod desăvârșit pentru scopul special de a menține viața, așa cum o avem noi pe pământ. De ce? Cum s-a întâmplat aceasta?

Progresul revoluționar în cosmologie și cele mai avansate teorii care sunt explorate și testate în prezent cer răspunsuri la aceste întrebări; iar experți de renume mondial în cosmologie, în fizica cuantică și în relativitatea generală globală sunt angajați în momentul de față într-o căutare serioasă și dinamică a răspunsurilor. Fără aceste răspunsuri, întregul edificiu al cunoștințelor despre realitate și despre segmentul nostru de univers nu va reuși să satisfacă cerințele riguroase ale logicii.

Căutând răspunsuri, oamenii de știință au fost constrânși de propriile lor teorii să examineze în mod serios implicațiile teologice ale cosmologiei cuantice¹ și ale principiilor cosmologice antropice² cu privire la un Dumnezeu-Creator. În primele stadii de dezvoltare a cosmologiei cuantice, oamenii de știință au analizat, într-adevăr, învățăturile religiilor necreștine (politeiste). Dar, după multe dezbateri și studii, ei au ajuns la concluzia șocantă că susținerile tradiționale ale teologiei iudeo-creștine referitoare la Dumnezeu și la originea universului nostru corespund cel mai bine cu implicațiile cosmologiei cuantice și ale principiilor cosmologice antropice.

În recenta sa carte despre fizica nemuririi, Frank J. Tipler face următoarea mărturisire: „Când mi-am început cariera de cosmolog, acum aproximativ douăzeci de ani, eram ateu convins. Niciodată nu mi-am imaginat, nici în cele mai excentrice vise, că într-o zi voi scrie o carte ca să arăt că susținerile centrale ale teologiei iudeo-creștine sunt de fapt adevărate, că aceste susțineri sunt consecințe directe ale legilor fizicii, așa cum le înțelegem în prezent. Logica implacabilă a ramurii speciale a fizicii, de care mă ocup, m-a constrâns să ajung la aceste concluzii”.³

În iunie 1998, cei mai de seamă experți din lume în domeniul cosmologiei și în cel al astronomiei, între care savanți uriași, ca Stephen Hawking, au luat parte la o conferință a oamenilor de știință, a teologilor și a altor persoane, la Universitatea din Carolina, la Berkeley. Subiectul conferinței l-au constituit conflictul și armonia dintre știință și religie. Două întrebări au atras o atenție considerabilă în rândul participanților: 1. Există dovezi suficiente care să justifice credința în Dumnezeu? 2. Există ceva în favoarea principiilor cosmologiei antropice care să justifice un studiu aprofundat?

Răspunsul la ambele întrebări a fost *da*.

Într-un reportaj despre conferință, scriitorul W. Wayt Gibbs a pus această întrebare: „Există dovezi suficiente în sprijinul unei credințe într-un Dumnezeu iudeo-creștin?” Apoi el scrie în felul următor: „Deși, fără îndoială, mulți oameni de știință care lucrează în Statele Unite ar fi de acord cu Sandage că 'trebuie să răspunzi pentru tine însuși la întrebarea: Ce este *suficient*?, sondajele recente sugerează că cei mai mulți dintre ei ar răspunde totuși *nu*. Dar programul acestei conferințe... a inclus cam două duzini de oameni de știință, aproape toți fiind specialiști de vârf în domeniul lor, care au ajuns la o altă concluzie”.⁴

Folosind logica cea mai riguroasă și cele mai avansate, mai sofisticate metode și experimente, cosmologii și astronomii prezintă acum o imagine uimitor de interesantă a lui Dumnezeu, o imagine care stă în contrast absolut cu reprezentarea limitată a Dumnezeului-Creator oferită de unii teologi creștini, de publicații religioase, de preoți sau pastori și de creștini laici. Profesorul Tipler, în prezent unul dintre cei mai insistenți vorbitori care susțin teologia iudeo-creștină (dar el însuși nu merge la biserică), are un interes real pentru viitorul teologiei, într-atât încât el susține în mod public includerea ei în fizică. În recenta sa carte, el afirmă că „este timpul ca oamenii de știință să reconsidere ipoteza cu privire la Dumnezeu”. „Eu sper ca, prin această carte, să îi conving să o facă”, spune el. „A sosit timpul să înglobăm teologia în fizică, să facem Cerul la fel de real ca un electron.”⁵

În întreaga sa carte, profesorul Tipler declară iarăși și iarăși că religia face parte acum din știință și că teologie înseamnă fizică. Ce a determinat o schimbare atât de șocantă a concepției despre principalele susțineri ale teologiei iudeo-creștine?

În căutarea limitelor

În ultimii zece ani, Statele Unite au lansat pe orbita Pământului o mulțime de instrumente astronomice care au cules mai multe date despre universul nostru decât au acumulat oamenii în întreaga istorie anterioară a lumii. Când cunoștințele obținute până acum sunt extrapolate matematic în trecutul îndepărtat și în viitorul îndepărtat, implicațiile privitoare la Dumnezeu, Creatorul, sunt extraordinare.

Deși rezultatele acestor extrapolări nu pot fi verificate, nici prin observare, nici prin experiment, ele sunt totuși bazate pe o logică și pe metode științifice solide – ele nu reprezintă rezultatul meditației filozofice sau al spe-

A. MULTIVERSUL
mărime necunoscută

B. UNIVERSUL
raza =
 $= 1 \times 10^{1000}$ ani-lumină

C. RAMURA CUANTICĂ
raza 12×10^9 ani-lumină

D. GALAXIE
diametrul = 130.000 ani-lumină

E. SISTEM SOLAR
diametrul = $12,8 \times 10^9$ km

F. PĂMÂNTUL
diametrul =
= (cca) 12.685 km

Un an-lumină = 9,6 mii de miliarde kilometri ($9,6 \times 10^{12}$ km)

culațiilor vagi, ci al calculelor matematice riguroase, bazate pe legile fizicii particulelor, ale mecanicii cuantice și ale teoriei generale a relativității. Rezultatele a două experimente foarte avansate efectuate în 1997 oferă multă încredere în faptul că logica folosită în ajungerea la aceste concluzii este solidă.

În acest articol, nu am însă intenția să promovez o teorie științifică, ci să arăt că oamenii de știință din domeniul cosmologiei cuantice și din cel al astronomiei sunt constrânși să țină seama de susținerile tradiționale ale teologiei iudeo-creștine cu privire la un Creator, atunci când studiază despre originea și natura universului. Cifrele și expresia matematică ce însoțesc articolul acesta constituie o încercare de a exemplifica domeniile în care există un dezacord între implicațiile cosmologiei cuantice și afirmațiile unor teologi creștini referitoare la natura lui Dumnezeu, Creatorul, și la acțiunile Sale.

Extrapolarea matematică actuală a cunoștințelor despre universul nostru, până la concluzia lor logică în viitorul îndepărtat, arată că este posibil să existe un domeniu pe care cosmo-

logii îl numesc acum un „Multivers” (A din figură). Până în prezent, cosmologia nu este în stare să stabilească proprietățile specifice ale Multiversului, cu excepția faptului că el trebuie să fie neobișnuit de vast.

Potrivit cu *teoria universului în expansiune*, undeva în multivers există o rază de lumină care nu poate fi detectată cu mijloacele tehnice actuale. Atunci când este mărită, ea constituie un Univers (cu U mare), având raza de aproximativ 1×10^{1000} de ani-lumină (B din figură) (adică numărul „unu” urmat de 3.000 de zerouri). Această teorie despre originea și natura universului este încununată de mult succes. Un an-lumină reprezintă distanța pe care o parcurge lumina într-un an (cu viteza de 300.000 km/s), adică aproximativ 9,6 bilioane de kilometri ($9,6 \times 10^{12}$ km).

Undeva într-un Univers (B din figură), există o rază de lumină care, atunci când este mărită, constituie o umflătură obișnuită de spațiu-timp, pe care o numim universul (cu u mic) (C din figură). În limbaj tehnic, ar fi mai corect să o numim „ramură cuantică” a unui univers. Măsurătorile cele mai exacte, efectuate cu ajutorul telesco-

pului spațial Hubble, arată că raza ramurii cuantice este de aproximativ 12 miliarde de ani-lumină.⁶ Calculele matematice indică de asemenea faptul că fizica din ramura cuantică este legată în mod complicat și de neînțeles de existența noastră, până acolo încât cosmologia cuantică este constrânsă să admită că Proiectantul Se gândea la noi atunci când a creat ramura cuantică – universul.

Dacă studiul continuă și sunt cercetate zone de dimensiuni și mai mici, observația arată că, undeva, în ramura cuantică, există o galaxie obișnuită, cu un diametru de 130.000 de ani-lumină, Calea Lactee (D din figură). Galaxia Calea Lactee conține aproximativ 200 de miliarde de stele și, potrivit cu teoria generală a relativității, ea nu ocupă un loc central sau privilegiat în ramura cuantică a universului, ca să nu mai vorbim despre Univers.

Și iată-ne

La aproximativ 32.000 de ani-lumină din centrul Căii Lactee se află un ansamblu obișnuit de corpuri cerești, pe care îl numim sistemul solar. Diametrul sistemului solar este de cca

12,8 miliarde de kilometri (12,8 x 10⁹ km, E din figură). Cam la 150,4 milioane de kilometri față de centrul sistemului solar, se află o mică porțiune verde de teren, Planeta Pământ, care nu are decât aproximativ 12.685 km în diametru (F din figură). Acest corp ceresc minuscul reprezintă locul unde trăim noi și o poziție avantajoasă din care încercăm să descriem pe Dumnezeu și creația Sa.

În câteva domenii există dezacorduri între cosmologia cuantică și teologia creștină, așa cum este înțeleasă în unele cercuri. Eu consider că în special trei domenii sunt semnificative și le voi comenta aici. În primul rând, există un dezacord în ce privește întrebarea dacă Dumnezeu continuă încă să creeze alte lumi. În mod surprinzător, teoria actuală referitoare la originea și natura universului – teoria universului în expansiune – susține că este posibil ca astfel de ansambluri complexe, ca acela din figură, să fie create continuu, din nimic. Prin contrast, unele publicații creștine, unii teologi și unii predicatori susțin și învață că noi suntem *ultima creație a lui Dumnezeu*. Cei care mențin un astfel de punct de vedere își bazează concluzia pe o ipoteză falsă, și anume că, o dată ce a survenit păcatul, ar fi absurd ca procesul creator să continue. Această susținere este contrazisă însă chiar de logica pe care se sprijină, pentru că păcatul a început în cer, înainte de crearea pământului și a omului de pe el. Dumnezeu ne-a creat *după* revolta lui Lucifer.

Un al doilea domeniu asupra căruia cosmologia cuantică și teologia creștină au vederi diferite îl constituie întrebarea: Unde locuiește Dumnezeu din punct de vedere fizic, material? Unde se află tronul Său? În tratatul lor foarte erudit despre principiile cosmologice antropice, folosind o logică și o matematică riguroase, John D. Barrow și Frank J. Tipler au fost în stare să reprezinte matematic condiția cosmologică cuantică necesară pentru o serie de observatori inteligenți. Ecuația pe care au creat-o ei reprezintă o succesiune infinită în toate universurile posibile. Succesiunea lor de observații nu include însă observația finală, pe „Obser-

vatorul Final... care nu se află în universul (C din figură) la care se aplică legea cuantică”. Dar creștinii, în general, scriu, învață și predică faptul că Dumnezeu este undeva, într-un colț îndepărtat al universului – în ramura cuantică. Cosmologia cuantică apreciază că este incorect ca Inteligența Supremă (Observatorul Final, Punctul Omega, Dumnezeu) să fie așezat în universul spațiului, al timpului și al materiei. Cu alte cuvinte, Dumnezeu este într-adevăr *mai presus de toate*.

Al treilea și cel mai tulburător subiect de dezacord se referă la cunoașterea lui Dumnezeu despre viitor. Declarația uimitoare a condiției cosmologice pentru o serie de observatori, reprezentată în ecuația de mai sus, spune în felul următor: „Această succesiune de observatori care se unesc continuă – și chiar include observațiile făcute de diferite categorii de ființe inteligente, aflate altundeva în Univers –, până când toate succesiunile de observații, făcute de toți observatorii din categoriile de ființe inteligente care au existat și care vor exista vreodată, despre toate evenimentele care au avut sau vor avea loc vreodată, sunt strânse laolaltă, în cele din urmă, prin *observația finală*, făcută de Observatorul Suprem”.

Cu alte cuvinte, pentru Dumnezeu, tot ceea ce s-a întâmplat și se va întâmpla vreodată, în întreaga Sa Împărăție, este prezent. Pentru Creator, nu există o trecere a timpului, nu există nici trecut, nici viitor și nici un eveniment sau nici o cunoaștere care să fie mai presus sau separată de El. Dumnezeu, așa cum este descris de cosmologia cuantică, *nu trebuie să învețe nimic*. El este cunoașterea și, deci, sursa întregii cunoașteri. Toate gândurile care au fost gândite vreodată, toate gândurile care sunt gândite în prezent și toate gândurile care vor fi gândite vreodată – de toate ordinele de ființe inteligente create – au trecut deja prin mintea lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, când o posibilitate de viață veșnică este inclusă ca element în calculele cosmologice, rezultatul este uimitor.

„Dar consecința într-adevăr fascinantă a ipotezei privind viața veșnică”, susține Tipler, „o constituie implica-

ția ei, în cazul în care viața își exercită în mod real opțiunea de a exista pentru totdeauna: în viitor (dar, în două sensuri matematice foarte precise, și în prezent și în trecut), trebuie să existe o Persoană care este ATOTPUTERNICĂ, ATOTȘTIUTOARE, OMNIPREZENTĂ. O persoană care este în același timp transcendentă și totuși immanentă în universul fizic al spațiului, al timpului și al materiei.”⁸

În contrast cu afirmațiile cosmologiei cuantice, tot mai mulți creștini, atât membri laici, cât și preoți sau pastori, aflați sub influența a aceea ce se numește teologia procesuală, cred și predică faptul că Dumnezeu nu cunoaște viitorul. Aceștia susțin că Dumnezeu nu este însă complet neștiutor în ce privește viitorul, pentru că El învață continuu. Dar aceasta așază cunoașterea deasupra lui Dumnezeu și astfel se califică drept idolatrie. Mulți care subscriu la ideea că Dumnezeu nu cunoaște viitorul cred, de asemenea, în și predică despre viața veșnică. Dar cosmologia cuantică se exprimă precis cu privire la subiectul acesta. Dacă Dumnezeu nu cunoaște viitorul, atunci nu există viață veșnică.

Dumnezeu este Creatorul absolut, infinit, atotcunoscător. Nu există nici limită, nici sfârșit al Împărăției Sale. Noi, ființe omenești limitate, nu putem nici măcar să începem să înțelegem măreția și întinderea Împărăției lui Dumnezeu și adevărata natură a Dumnezeului infinit, absolut. Ele depășesc, într-adevăr, imaginația noastră.

Desigur, teologia și cosmologia nu se pot armoniza întotdeauna; dar ele pot să învețe totdeauna și să-și îmbogățească reciproc înțelegerea. „Teologia nu îi va spune științei cum să facă știința. Știința nu îi va spune teologiei cum să facă teologie”, spune astronomul Christopher J. Corbally. „Dar ele se pot ajuta una pe alta să pună întrebări mai adânci și să găsească răspunsuri mai profunde.”⁹

Chiar numai susținerile cosmologiei cuantice cu privire la măreția lui Dumnezeu și a lucrărilor Sale trebuie să fie îndeajuns ca să ne convingă că trebuie să vorbim despre Dumnezeu cu cel mai adânc respect.

Continuare la pagina 12

Încercăm să înțelegem o taină

Observații actuale în astronomie îi constrâng pe unii oameni de știință să se gândească la ceea ce este de neînțeles.

Mickey Kutzner

„La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul” (Gen. 1,1).

Aceste prime cuvinte ale inspirației constituie o puternică declarație că universul a fost creat de un constructor inteligent. Când observăm frumusețea și complexitatea lumii din jurul nostru, dovezi în favoarea unui proiectant par irezistibile pentru mulți dintre noi. Complexitatea chiar și a celor mai simple forme de viață, profunzimea relațiilor umane, aprecierea pe care o avem pentru artă și muzică și condițiile „tocmai potrivite” care fac posibil ca pământul să întrețină viața, toate acestea pledează în favoarea existenței unui Dumnezeu Creator.

Când privim cerul noaptea, cu ochiul liber sau cu telescoape puternice, este normal să ne întrebăm ce dovezi care să ateste mâna creatoare a lui Dumnezeu ar putea să existe în restul cosmosului. Psalmistul a scris: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui” (Ps. 19,1). Deci, unde sunt dovezile că Dumnezeu a creat această imensă concentrare de galaxii pe care o numim universul?

În ultimele câteva decenii, astronomii au observat multe „coincidențe” în imaginea cosmosului, care vin în sprijinul ideii că universul trebuie să fi fost conceput cu scopul ca viața să fie prezentă. Cosmologii folosesc expresia „principiul antropic” ca să exprime noțiunea că universul trebuie să aibă proprietăți compatibile cu formele de viață conștiente care există în el.

Cea mai bună descriere a originii și istoriei universului, folosită de cosmologi în prezent, este modelul marea explozie (big bang). Este „cea mai bună” în sensul că oferă cel mai simplu cadru teoretic ce se potrivește cu observațiile.¹ În articolul de față, permiteți-mi să rezum modelul acesta în felul următor: el sugerează că, la un moment dat (între zece și 20 de miliarde de ani în urmă), universul era foarte dens, fierbinte și comprimat. De atunci, universul a crescut și s-a răcit. Cu timpul, universul s-a răcit destul de mult pentru ca să se formeze stelele și galaxiile, până când a luat înfățișarea actuală, în care galaxiile se îndepărtează una de alta pe măsură ce spațiul continuă să se extindă.

Un aspect interesant al modelului marea explozie este acela că existența vieții în univers depinde în mod decisiv de o adaptare fină foarte atentă a multor proprietăți ale universului, în primele stadii ale creșterii cosmice. Se descoperă „întâmplător” că toate aceste proprietăți au valori datorită cărora este posibil ca astronomii să existe și să facă observații. Să luăm un exemplu și să punem câteva întrebări

de genul „Ce s-ar întâmpla dacă...” Să ne întrebăm ce s-ar întâmpla dacă am fi noi în locul lui Dumnezeu, la crearea universului, și am modifica unul singur dintre acești parametri, ca să vedem care ar putea fi rezultatul.

Ce s-ar întâmpla dacă...

Imaginați-vă că forța gravitațională ar crește. Dacă ați arunca o minge în sus, ea ar fi atrasă către pământ mult mai rapid, de o forță gravitațională mai puternică, și nu s-ar înălța așa de mult. Pentru universul care crește, o forță de gravitație mai puternică ar face ca expansiunea să înceteze și universul să se contracte, să se turtească, să se prăbușească asupra lui însuși relativ repede.² De asemenea, o forță gravitațională sporită ar face ca unele stele, corpuri cerești ca soarele, să ardă complet numaidecât.

Ce s-ar întâmpla dacă intensitatea forței gravitaționale ar fi micșorată considerabil? Atunci universul ar crește relativ repede și, la fel ca mingea aruncată de pe suprafața pământului, diferitele părți s-ar împrăști atât de rapid, încât stelele și planetele nu s-ar forma niciodată. De asemenea, formarea nucleilor atomici din protoni și neutroni, în primele minute ale universului în stadiu incipient, depinde în mod decisiv de densitatea acestor particule. O rată rapidă a creșterii ar sista, efectiv, formarea nucleilor, prin scăderea prea mare a densității. Astfel, puterea forței gravitaționale trebuie să se încadreze permanent într-un interval mic de valori, pentru ca noi să existăm.

De asemenea, dacă oricare altă forță a fizicii ar fi schimbată semnificativ, efectele ar face imposibilă existența noastră. Dacă forța electromagnetică ar fi mult mai puternică, protonii încărcăți pozitiv, din interiorul nucleilor, s-ar respinge unii pe alții atât de puternic, încât nucleii ar fi instabili și ar exista iarăși doar hidrogenul. O forță electromagnetică mai slabă ar fi insuficientă ca să permită formarea legăturilor chimice. Moleculele organice complexe necesare vieții s-ar dezintegra într-un astfel de univers. Ar trebui să spunem la revedere chimiei, așa cum o cunoaștem (precum și chimiștilor).

Lista de întrebări și presupuneri de genul „ce s-ar întâmpla dacă...”, referitoare la condițiile care ar anula posibilitatea vieții în univers, este foarte lungă. Ce s-ar întâmpla dacă masele electronilor și cele ale neutronilor ar fi modificate puțin, în comparație cu masa protonilor? Ce s-ar fi întâmplat dacă, în universul în stadiu incipient, nu ar fi existat un echilibru între materie și antimaterie? Și lista continuă.³ Astrofizicianul Hugh Ross⁴ a compilat o listă incompletă, de 26 de caracteristici ale universului,

care sunt adaptate în mod crucial pentru a face posibilă existența ființelor vii. Dacă o mână nepricepută ar modifica puțin pe oricare dintre ele, viața ar fi imposibilă. Probabilitatea ca fiecare dintre aceste caracteristici să se încadreze în limitele care permit existența vieții este mică, dar aceste probabilități mici trebuie să fie înmulțite între ele pentru a stabili probabilitatea ca toate să rămână între limitele potrivite. Rezultatul la care se ajunge reprezintă o probabilitate incredibil de mică pentru ca o astfel de situație să apară printr-o simplă întâmplare.

Desigur, aceasta nu constituie o dovadă absolută a existenței lui Dumnezeu, în sensul în care matematicienii primesc dovezile. Și totuși, ea ne dă ocazia să meditam. Dacă ceea ce este incredibil de improbabil nu s-ar fi întâmplat, nu am fi astăzi aici ca să punem aceste întrebări importante. Binecunoscutul astronom britanic Fred Hoyle, care nu crede în Dumnezeu, a contribuit la descoperirea uneia dintre aceste caracteristici cruciale ale universului, care au o probabilitate mică de a apărea din întâmplare. El a scris că „o inteligență superioară s-a jucat cu fizica, precum și cu chimia și cu biologia”.⁵

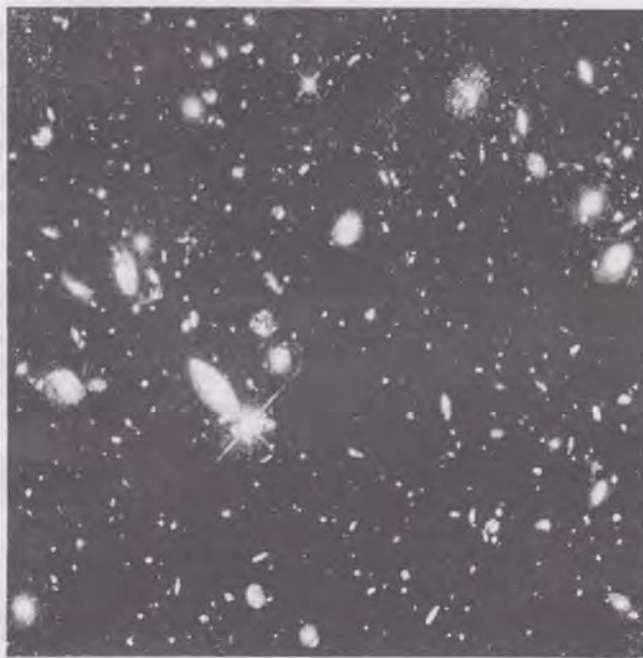
Care este răspunsul?

Se pare că există cel puțin trei răspunsuri filozofice la „coincidențele” prezentate succint mai sus.

Un răspuns, preferat de mulți oameni de știință, este acela de a subscrie la așa-numitul principiu antropic „slab”, care spune că doar datorită unei întâmplări ne găsim într-un univers în care, în mod întâmplător, toate forțele naturii au exact puterea corespunzătoare pentru a produce viața. Potrivit cu principiuul antropic slab, șansele de a se produce o astfel de

întâmplare erau foarte mici, dar, în mod întâmplător, ea s-a produs. Pentru a spori șansele, susținătorii principiului antropic slab afirmă adesea că este posibil să existe mai multe universuri și că universul nostru este unul dintre cele foarte puține în care toți parametri sunt exact așa cum trebuie.

Un al doilea răspuns, dat de unii oameni de știință, este acela de a crede că noi vom continua să progresăm în înțelegerea fizicii, până când, la un moment dat în viitor, va fi creată o „teorie a tuturor lucrurilor”. O dată creată, această teorie a tuturor lucru-

Galaxii îndepărtate, privite prin Telescopul Spațial Hubble (TSH). În această imagine pot fi văzute aproximativ 1500 de galaxii. Prin înmulțirea imaginii pentru a acoperi cerul întreg, se obține un total de 10 miliarde de galaxii care pot fi observate prin TSH.

rilor va explica motivul pentru care cele patru forțe fundamentale au puterea pe care o descoperim și motivul pentru care există celelalte „coincidențe”. Desigur, acesta este un scop valoros al fizicii. Dar nu se va răspunde la întrebarea finală, și anume: În primul rând, de ce a fost creat universul ca să asculte de o lege a tuturor lucrurilor, care permite existența vieții?

Al treilea răspuns, bazat pe principiuul antropic „puternic”, afirmă că singurul univers posibil permis de legile naturii este unul care admite posibilitatea ca viața să existe în el. Potrivit acestui principiu, universul a fost adap-

tat cu o mare precizie pentru a satisface necesitatea de a conține viața. În acest cadru, este posibil să credem că un Dumnezeu Creator a fost implicat în conceperea unui mediu corespunzător pentru noi. Ellen White ne-a făcut cunoscut cine au fost Inginerii Constructori ai universului nostru: „Orice manifestare a puterii creatoare este o expresie a iubirii nemărginite”, spune ea. „Suveranul universului nu a fost singur în lucrarea de binefacere [creare]. El a avut un tovarăș, un conlucrător, care putea să aprecieze planurile Sale și să fie părtaș bucuriei

Sale de a da fericire ființelor create de El... Tatăl a înfăptuit prin Fiul Său aducerea la existență a tuturor ființelor cerești.”⁶

Această imagine admirabilă creează o legătură vitală între Creator și răscumpărător. Măinile care ne-au creat s-au întins de asemenea pe cruce ca să primească piroanele ce le-au străpuns pentru salvarea noastră.

Desigur, răspunsul final la întrebările ridicate de principiuul antropic se află în afara domeniului științei. Noi nu avem decât un singur univers la dispoziție și astfel seria obișnuită de teste și experimentare cerută de metodele științei nu este posibilă în cazul acesta.

Universurile care nu satisfac principiuul antropic nu pot fi observate niciodată.

Cum răspund oamenii de știință?

Răspunsul comunității științifice față de aceste fapte a fost diferit. Cunoscutul cosmolog Stephen Hawking, profesor de matematică la Universitatea din Cambridge, a consacrat o mulțime de timp ca să analizeze mecanismele naturaliste care ar fi putut să cauzeze marea explozie. El respinge principiuul antropic, folosind următorul raționament surprinzător: „Neamul omenesc este așa de neînsemnat, încât îmi este greu să cred că universul întreg reprezintă o condiție preli-

minară pentru existența noastră. În mod clar, sistemul solar este necesar, și probabil galaxia noastră, dar nu o sută de miliarde de alte galaxii”.⁷ Desigur, concepția despre lume a adventiștilor de ziua a șaptea susține că există lumi necăzute în păcat, răspândite pretutindeni în univers. În sensul acesta, crearea a miliarde de alte galaxii nu este considerată un efort „îrosit”.

Alți astronomi au păreri care se armonizează mai mult cu punctele de vedere religioase. George Smoot, conducătorul echipei care a folosit satelitul COBE ca să detecteze pentru prima dată „semințele” cosmice ale universului în stadiu incipient, s-a referit la neregularitățile din cer ca fiind „amprente ale lui Dumnezeu”. Robert Jastrow, fondatorul Institutului Goddard de la NASA și directorul Institutului Mount Wilson, spune că „elementul esențial în rapoartele astronomice și biblice ale Genesei este același; lanțul evenimentelor care au condus la existența omului a început brusc și neașteptat, la un moment precis în timp, printr-o explozie de lumină și energie”.⁸

Jastrow a folosit câteva imagini foarte vii când a descris cât de chinătoare pot fi pentru un om de știință experimentat implicațiile adaptării precise care a avut loc la începutul universului: „Pentru omul de știință care a trăit prin credința lui în puterea rațiunii, istorisirea se termină cu un vis urât. El a luat cu asalt munții ignoranței; este pe punctul să cucească cel mai înalt pisc; se prinde de ultima stâncă și, în timp ce se ridică pe ea, este salutat de un grup de teologi care stau acolo de secole”.⁹

Câțiva savanți chiar au descoperit în aceste rezultate ale cercetărilor destule dovezi ca să treacă de la o atitudine de necredință la una teistă, de recunoaștere a lui Dumnezeu. Allan Sandage este unul dintre cei mai de seamă cosmologi din lume care fac cercetări bazate pe observații. Se spune că, la o întâlnire a cosmologilor, el a declarat că observarea, contemplarea măreției marii explozii l-a ajutat să creadă în Dumnezeu, să fie dispus să accepte că singura explicație pentru

crearea universului este aceea că ea reprezintă un „miracol”.¹⁰ Ultimele decenii au produs o schimbare certă în gândirea comunității științifice, de la respingerea noțiunii de Dumnezeu Creator la admiterea, cel puțin, a noțiunii de plan. Chiar cei necredincioși și ateii sunt convinși că au de-a face cu o taină atunci când încearcă să înțeleagă motivul pentru care între forțele fundamentale există astfel de legături reciproce.

Având în vedere plănuierea atentă necesară pentru crearea unui univers complex, care menține viața, rugăciunile noastre de mulțumire pentru fiecare zi de viață primesc o nouă însemnătate. Se pare că, pe măsură ce învățăm mai mult despre univers, este cu atât mai ușor să credem că Dumnezeu l-a conceput, l-a construit. Cu cât contemplăm mai mult crearea cosmosului, cu atât mai mult descoperim că Dumnezeul nostru este nemărginit de puternic și suntem pătrunși de un adânc respect față de El.

¹ Pentru o prezentare amănunțită a teoriei marii explozii și a unora dintre implicațiile sale teologice, vezi Mart de Groot, „God and the Big Bang”, *Adventist Review*, 13 august 1992, pag. 12.

² Pentru această ilustrație sunt îndatorat articolului lui Jo Trefil, „Was the Universe Designed for Life?”, *Astronomy*, iunie 1997, pag. 54.

³ J. D. Barrow și F. J. Tipler, *The Anthropic Cosmological Principle* (New York: Oxford University Press Inc., 1986).

⁴ H. Ross, *The Creator and the Cosmos*, a doua ed. (Colorado Springs, Colo.: NavPress, 1995), pag. 118-121.

⁵ F. Hoyle, „The Universe: Past and Present Reflection”, în *Annual Reviews of Astronomy and Astrophysics* 20 (1982), pag. 16.

⁶ Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, ed. 1996, pag. 15, 16.

⁷ Interviu cu F. Hereen, în *Show Me God*, ed. rev. (Wheeling, Ill.: Day Star Publications, 1997), pag. 377.

⁸ R. Jastrow, „God and the Astronomers”, a doua ed. (New York and London: W. W. Norton and Company, 1992), pag. 14.

⁹ *Ibid.*, pag. 116.

¹⁰ G. Easterbrook, „What Came Before Creation?”, *U.S. News and World Report*, 20 iulie 1998, pag. 52.

Mickey Kutzner este profesor de fizică la Universitatea Andrews, Berrien Springs, Michigan. *Adventist Review*, 26 august 1999

În apărarea... / Urmare de la pagina 9

Dar, dacă ele nu sunt suficiente, atunci se cuvine să ținem seamă de faptul că Dumnezeu inimaginabil de mare a golit domeniul Său infinit, trimițându-Și Fiul la această particulă de praf minusculă. El Și-a unit divinitatea cu natura noastră umană decăzută, nedemnă; ne-a răscumpărat și a făcut din noi fii și fiice ale lui Dumnezeu, cu o istorie nouă și cu drepturi depline ca moștenitori în vastul Său domeniu.

Vocabularele tuturor categoriilor de ființe inteligente create puse laolaltă nu ar putea să ofere destule cuvinte care să Îl descrie pe Dumnezeul căruia Îi servim. Realitatea puterii creatoare și răscumpărătoare de nedescris a lui Dumnezeu este suficientă ca să ne facă să rămânem fără cuvinte. Dacă îngerii își acoperă fața când rostesc Numele lui Dumnezeu, putem noi să facem mai puțin?

¹ Cosmologia cuantică este o ramură a științei care îmbină mecanica cuantică și teoria generală a relativității. Mecanica cuantică descrie universul la nivelul subatomic. Pe de altă parte, teoria generală a relativității privește universul la scară mare. În ultimul timp, oamenii de știință au fost în stare să unească aceste două domenii, din punct de vedere matematic. Toată materia și energia din universul nostru (ramura cuantică) sunt formate din „pachete” de energie numite cuante – de aici expresia „mecanica cuantică”.

² Principiul cosmologic antropocentric descrie o noțiune care leagă universul nostru de noi, ca în cazul unei categorii de ființe inteligente. El se enunță astfel: Pentru ca universul să existe, trebuie să existăm noi; iar pentru ca noi să existăm, trebuie să avem acest fel de univers, și nu altul. Cu alte cuvinte, noi suntem făcuți pentru universul nostru și invers. Pentru mai multe informații despre acest subiect, vezi Dan Lazich, „How Science Discovered God”, *Ministry*, mai 1989.

³ Frank J. Tipler, *The Physics of Immortality*, Anchor Books (Doubleday, 1994), pag. ix.

⁴ W. Wayt Gibbs, „Beyond Physics”, *Scientific American*, august 1998, pag. 20, 21 (literele cursive au fost adăugate).

⁵ Tipler, pag. xv.

⁶ Galaxia noastră, Calea Lactee, este una dintre miliardele de miliarde de galaxii care formează ramura cuantică – universul nostru, căminul nostru, realitatea în care trăim.

⁷ John D. Barrow și Frank J. Tipler, *The Anthropic Cosmological Principle* (New York: Oxford University Press, 1986), pag. 470, 471.

⁸ Tipler, pag. 12.

⁹ În Tony Ortega, „High Priests of Astronomy”, *Astronomy* (Kalmbach Pub. Co., 1998), pag. 59.

Daniel Lazich este inginer și consultant tehnic pentru dezvoltarea tehnologiei avansate, Sisteme de Apărare prin Rachete Balistice, la Washington. *Adventist Review*, 24 februarie 2000

Iată de ce eu cred

William Johnsson

Credința nu este domiciliul celor nepricepuți și nici toiagul psihologic pe care să se reazime cei nehotărâți și cei timizi.

În acest timp al necredinței, eu cred și vă prezint opt motive.

1. Dansul AND-ului: În orice direcție ne-am îndrepta reflectoarele pentru a cerceta, descoperim o complexitate uimitoare. Minunea atomului este egalată doar de minunea cerurilor. Naturalismul susține că totul a apărut dintr-o simplă întâmplare. Chiar așa? Probabilitatea statistică de a se forma doar o singură enzimă, aceasta fiind cărămida din structura genei, care la rândul ei este cărămida din care se construiește o celulă, este de 1 din

$10^{40.000}$.¹ Autorul ateist Richard Dawkins, de la Oxford, atribuie totul AND-ului: „AND-ul nu cunoaște și nici nu-i pasă. AND-ul pur și simplu există. Iar noi dansăm după muzica lui”.²

La care, eu întreb: „În regulă, dar AND-ul de unde a venit?”

2. Eu gândesc, deci...: Cum putea ceea ce este material să genereze ceea ce nu este material? Cum putea o simplă întâmplare să producă inteligența și cunoașterea? Cum putea ceea ce este unitar să dea naștere la diferențierea în sexe? Universul incredibil al stelelor și universul incredibil al atomului nu sunt mai complexe decât mintea umană. Și mintea aceasta îndreaptă atenția spre un Creator care a adus-o la existență, alături de atom și de stea.

3. O cunoaștere a binelui și a răului: Într-un univers pur mecanicist, lipsit de plan sau de scop, nu poate exista nici bine, nici rău. Dar istoria omenirii arată că fiecare societate are un cod moral, într-adevăr, are nevoie de un cod moral, care să facă posibilă comunitatea. Și chiar natura noastră umană ne spune că bunătatea este mai bună decât cruzimea, adevărul, decât minciuna, dreptatea, decât nedreptatea, viața, decât moartea.

4. Un Om pentru toate timpurile: Ce explicație ar putea fi dată pentru Isus din Nazaret, pornind de la naturalism? El este o Persoană extraordinară, o anomalie. Viața aceea de fapte binevoitoare, dezinteresate, învățăturile acelea rostite așa de simplu, dar atât de profunde, L-au deosebit pe Isus de profeți, de orice guru, de toți înțelepții și de ființele divine reale sau legendare.

Motivele acestea vin din lumea din afară, dar, când privesc în mine, văd încă patru.

5. Omul, visătorul: Eu îmi pot imagina ceea ce este nevăzut și neîncercat. Pot aspira la desăvârșire și la veșnicie. Pot să creez; pot să fac, să confecționez. Pot să mă bucur de o masă abundentă și, de asemenea, de Simfonia a noua de Beethoven. Eu sunt carne și sânge,

dar mai mult decât carne și sânge. Sunt asemenea lui Dumnezeu. Sunt uman; sunt spiritual.

6. Foamea după Dumnezeu: Am fost făcut pentru Dumnezeu, sunt fără odihnă până când Îl descopăr pe El. Descoperindu-L pe Isus, Îl descopăr pe Dumnezeu. În viața Sa găsesc viață. El este mâncarea și băutura mea; este pâinea mea cea vie. El este răspunsul divin care dă sens trecutului, prezentului și viitorului meu. Fără El, sunt singur, pierdut, înstrăinat – de mine, de lumea mea, de Dumnezeuul meu. În El sunt întreg. El este Mântuitorul și Domnul meu.

7. Cuvinte vii: Scrierile acelea vechi vibrează de viață. Ele aduc pace, mângâiere, călăuzire, muștrare, sfat. Dumnezeu a vorbit din vechime prin profeți și vorbește astăzi, când ascult Scripturile liniștit, într-o atitudine de rugăciune. Aceasta nu este o carte obișnuită; acestea nu sunt cuvinte obișnuite. La fel ca Isus, ele sunt Dumnezeu întrupat, îmbrăcate cu putere.

8. Har: Se întâmplă lucruri rele, dar avantajele cresc ca un noian în favoarea noastră. Oameni cu mintea și corpul ruinate se fac bine. Oameni care ar trebui să moară, în loc de aceasta, trăiesc. Surprize uimitoare și minunate ne ies în cale în fiecare zi. În mijlocul răului – o realitate teribilă –, Dumnezeu lucrează. El trimite ploaie peste cei drepti și peste cei nedrepti, binecuvântări peste o lume care nu merită.

Iată de ce eu cred. Eu refuz să îmi agăț calitatea de om la ușa naturalismului. Refuz să renunț la ceea ce, pentru mine, este cel mai important – o convingere adâncă despre bine și despre rău, despre frumos și despre adevăr, despre dreptate și despre milă, despre speranță și despre eternitate, despre Isus Hristos ca Mântuitor înviat și ca Domn al vieții mele.

„Dumnezeu niciodată nu ne cere să credem fără să ne dea suficiente dovezi pe care să întemeiem credința noastră”, a scris Ellen White (*Calea către Hristos*, ed. 1996, pag. 97). Dar, când suntem confrunțați cu dovezi, cum vom răspunde? „Și judecata aceasta stă în faptul că, o dată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele” (Ioan 3,19).

Iată de ce, la venirea Sa, Domnul Isus nu va găsi decât puțină credință (vezi Luca 18,8).

¹ Potrivit celor spuse de profesorul Chandra Wickramasinghe, profesor de matematică aplicată, la Universitatea din Tara Galilor.

² Richard Dawkins, *Out of Eden* (New York: Basic Books, 1992), pag. 133.

William Johnsson este redactorul revistei *Adventist Review*, revista internațională a Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. *Adventist Review*, 2 noiembrie 2000

Miturile unei „credințe progresive”

Clifford Goldstein

Potrivit unui anunț mare de pe prima pagină a ziarului *Washington Post*, oamenii de știință tocmai au stabilit ordinea tuturor celor 34 de milioane de „litere” chimice care formează codul genetic al „unui singur cromozom uman”.

Ei bine, probabil căile mele nervoase au fost năpădite iremediabil de vegetație de creaționism biblic. Dar, legat de faptul că există 34 de milioane de litere chimice pe un singur cromozom (ca să nu mai vorbim despre cele 1,6 miliarde de litere de pe toți cei 46 de cromozomi – *per celulă!*), atenția mi se îndreaptă nu spre știință, nici măcar spre genetică, ci spre mitologie.

Desigur, nimeni nu crede (verbul este la timpul prezent) în mituri. Egiptenii din antichitate nu construiau piramide masive din cauza miturilor despre o viață după moarte; încașii nu le scoteau inima copiilor lor pentru mituri despre zei înfuriați; și milioane de oameni din zilele noastre nu resping creațiunea biblică în favoarea unor mituri despre selecția naturală, despre macroevoluție și despre supraviețuirea celor mai apti. Miturile nu sunt ceea ce credem; în loc de aceasta, ele sunt ceea ce se întâmplă cu adevăratele în care nu mai credem (adevărul, pe de altă parte, este ceea ce rămâne chiar și după ce încetăm să mai credem în el).

Știrea despre 34 de milioane de unități de informație aflate pe un singur cromozom și altele asemenea ei mă fac să mă întreb: Cât de aproape este ziua când evoluția va fi redusă la categoria de mit – așa cum s-a întâmplat cu zeul Quetzalcoatl, al aztecilor și toltecilor, cu lumea sufletelor celor morți, a egiptenilor, și cu Zeus? Fizicianul Roger Penrose, care nici pe departe nu crede în creațiunea biblică, a declarat că șansa *împotriva* apariției întâmplătoare a unui univers ordonat, ca al nostru, este de 10 la puterea a zecea, totul ridicat la puterea a treizecea ($10^{10 \times 30} = 10^{300}$) – un număr cu mult mai mare decât cel al *particulelor* atomice despre care se crede că există în universul cunoscut (10^{80}). Atunci este evident că românii au avut motive mai logice să creadă în nașterea Minervei din inteligența lui Jupiter decât cele pe care le au contemporanii noștri să creadă în nașterea omenirii din mutațiile și selecțiile naturale ale lui Darwin.

De exemplu, cum explică evoluționiștii inima umană, care pompează sânge datorită de viață spre cele 120 de trilioane de celule din corp? Rețineți, inima nu poate să lucreze pentru mai mult de câteva minute, dacă nu este pompat sânge spre ea. Când se oprește sângele, se oprește și inima (ceea ce se cunoaște ca fiind un atac de inimă). Corect? Deci, cum a supraviețuit inima pe tot parcursul acelor lungi milioane de ani, în epocile glaciare, înainte

ca sângele – o substanță aproape infinit de complexă, în care se află miliarde de celule, fiecare dintre ele conținând (printre alte nenumărate detalii amănunțite) 1,6 miliarde de litere genetice – să fi evoluat în cele din urmă în ceva care putea să țină inima în viață, ca să pompeze sângele spre ea însăși?

Nu numai că inima nu poate să existe fără sânge, dar nici sângele nu poate să existe fără inimă, pentru că inima pompează sângele spre oase, care produc celulele roșii din sânge, iar celulele roșii din sânge alimentează inima cu oxigenul de care are nevoie pentru a supraviețui. (Ce mit fantastic explică modul în care mai întâi sângele

a ajuns la oxigenul din plămâni, fără să fie pompat în primul rând de inimă, care nu putea să pompeze sângele fără să aibă mai întâi oxigen?) Întrebarea este: Cum au existat oasele de-a lungul acelor milioane de ani, înainte ca, în cele din urmă, să evolueze și să devină o fabrică de celule roșii din sânge, când chiar oasele au nevoie de celulele roșii din sânge, ca să existe? *Oasele nu pot exista dacă lipsește tocmai lucrul pe care ele însele îl produc.* Este necesar un mit și mai incredibil decât nașterea Minervei pentru a explica felul în care un lucru cre-

ează tocmai acel lucru de care el însuși a avut nevoie mai întâi, ca să existe. Și îl avem; se numește evoluție.

Referitor la mituri însă, este incredibilă promptitudinea cu care oamenii le cred (rețineți faptul că ele nu sunt mituri la data când se crede în ele). Chiar în biserica noastră avem persoane care – așa cum spunea un profesor adventist (*Spectrum*, martie 1996, pag. 28) – au prezentat o „credință progresivă”, înglobând evoluția în... *adventismul* lor.

Dar, în istoria biblică, abundă roadele acestor „credințe progresive”. Israelul din vechime a „progresat” dincolo de Moise și de profeți, direct la miturile despre Baal, despre Moloh, despre dualismul grecesc (nemurirea sufletului) și, în cele din urmă, la cel al închinării la soare a romanilor. Cei care contopesc mitul evoluției cu credința lui Isus nu sunt de fapt decât versiuni din secolul al douăzeci și unulea ale israeliților de demult, care amestecau sângele copiilor lor cu jertfele pentru păcat pe care I le aduceau lui Yahweh.

Noi toți avem nevoie să credem în ceva. Unii aleg evoluția ca fiind sursa acelor 34 de milioane de biți de informație *per cromozom*; alții îl aleg pe Isus, care – potrivit Cuvântului lui Dumnezeu – i-a creat pe oameni într-o zi.

Cel mai mare mit însă este acela de a crede că le poți alege pe ambele.

Clifford Goldstein este redactorul Studiilor biblice ale Școlii de Sabat pentru adulți, la Conferința Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. *Adventist Review*, 24 februarie 2000

Charles Darwin

Cearta mea cu matematica

Gary Swanson

Stiința înaintează în marș! În timp ce noi, ceilalți, am dormit, oamenii de știință și matematicienii au căutat „teoria tuturor lucrurilor”, o ecuație matematică prin care să fie explicate toate legile după care este condus universul nostru.

Dar matematicienii se simt stânjeniți de ceea ce descoperă. Sharon Begley, care scrie în revista *Newsweek*, descrie astfel această dificultate: „Cu tot succesul ei, matematica este fundamental greșită”. (Unii dintre noi am suspectat aceasta cam din clasa a patra.)

„În anii 1930”, continuă Begley, „matematicianul ceh Kurt Godel a analizat sisteme cu reguli consecutive cu ele însele, de exemplu aritmetica. El a descoperit că ele conțin întotdeauna declarații care nu pot fi dovedite ca fiind adevărate sau false folosind aceste reguli. Să luăm ca exemplu pe cineva care spune: 'Eu mint'. Dacă minte, atunci nu minte; și dacă nu minte, atunci minte. Folosind regulile logicii, nu există nici o modalitate prin care să stabilim dacă afirmația aceasta este adevărată sau falsă. Afirmații asemănătoare 'imposibil de stabilit' (dacă sunt consecutive sau nu cu axiomele unui sistem logic dat) există în fiecare ramură a matematicii, de la teoria mulțimilor la algebră și chiar la logică.”

Nu știu despre dv., dar eu înțeleg cam 10% din aceasta. (Mai putem avea încredere în procente?) Intellectuali speră că descoperirea (sau inventarea) unei teorii a tuturor lucrurilor va aduce imaginea existenței noastre în centrul atenției. Teoria aceasta „ar explica mirosul unui trandafir, căderea unui măr, șuieratul dezintegrării radioactive și forța care ține atomii împreună”, spune Begley.

Între timp, matematicianul Persi Diaconis, de la Universitatea Harvard, a studiat de câte ori trebuie amestecat un pachet de 52 de cărți de joc. „Cei mai mulți oameni bat cărțile de trei sau de patru ori”, spune Diaconis. „De cinci ori se consideră că este excesiv.” Și totuși, el a calculat că un set de cărți de joc trebuie bătute de șapte ori ca să fie amestecate complet. Dacă sunt amestecate de mai puține ori, nu este destul; dacă sunt bătute de mai multe ori, nu se obține un rezultat mai bun.

Folosind un computer, Diaconis a elaborat dovada matematică – un proces complicat, ținând seamă de numărul de aranjamente posibile ale unui set de cărți. Oricare dintre cele 52 de cărți poate fi prima, oricare dintre celelalte 51 poate fi a doua și așa mai departe. Numărul de amestecuri posibile este (sunteți pregătiți?): 80.658.175.170.943.878.571.660.636.856.403.766.975.289.

505.440.883.277.824.000.000.000.000.

Încă o taină a universului a fost dezlegată!

În prezent, în timp ce astfel de numere le dansează prin minte, matematicienii își îndreaptă atenția asupra haosului. Ei încep să sugereze că, în spatele evenimentelor aparent întâmplătoare din cosmos, ar putea să existe un fel de ordine. Teoria aceasta spune că, în mod evident, legile haosului guvernează stările de dezordine, așa cum legile gravitației guvernează o piatră care cade.

Pentru a dovedi ideea aceasta, haosologii au creat în

ultimul timp un model matematic care să demonstreze că strănutul unei persoane aflate la nord de Cercul Arctic ar putea declanșa un lanț de evenimente climatice care ar duce în cele din urmă la producerea de furtuni tropicale la ecuator. Modelul respectiv arată felul în care curenți mici de aer ar putea să creeze curenți de aer tot mai mari și vânturi pe o întindere de mii de mile. Înainte să ajungă la tropice, strănutul acela ar

putea să devină uraganul Ethel – sau Egbert, dacă preferați.

Deși ei nu susțin că noțiunea aceasta va conduce la informații precise, cercetătorii cred că, într-o zi, ea ar putea să ajute la prognoza vremii. Probabil știrile despre starea vremii, de la ora 6, vor fi mai sigure. Eu nu aștept cu respirația tăiată.

Deși oamenii de știință ar putea gândi că sunt pe punctul de a descoperi o teorie a tuturor lucrurilor, cei mai mulți dintre ei continuă să creadă că omeniirea a luat ființă ca rezultat al întâmplării: un lucru a condus la altul, care a condus la altul și așa mai departe. Și iată-ne la capătul unei liste de întâmplări care ar face ca numărul de amestecuri posibile ale unui set de cărți să pară la fel de simplu ca $1 + 1 = 2$.

Și totuși Biblia are o explicație cu totul diferită despre originile noastre. La sfârșitul unei săptămâni – șapte zile – de efort de creator, cu ambele Sale mâini mărețe, Dumnezeu a modelat corpul primei ființe omenești și i-a suflat în nări suflarea de viață. Astfel a luat ființă Adam, primul nostru tată. Și cunoașterea faptului că Dumnezeu ne iubește destul de mult ca să ne creeze după chipul Său este o teorie a tuturor lucrurilor care ne dă mult mai multă satisfacție decât ceea ce auzim de la cei mai mulți matematicieni. Pentru mulți dintre noi, Biblia a stabilit lucrul acesta cu mult timp în urmă. „Dumnezeu a făcut cerurile și pământul.” Pentru mine, formula aceasta se armonizează perfect.

Gary Swanson este redactorul Studiilor biblice ale Școlii de Sabat pentru tineri și al celor pentru companioni, Conexiuni salvatoare. El locuiește și lucrează la Silver Spring, Maryland. *Adventist Review*, 24 februarie 2000

**Oamenii de știință
consideră că în cu-
rând vor descoperi
o teorie a tuturor
lucrurilor.**

PIETRE

Pi

alăturate și s

făcut o clădire vie, ca

dragoste. Piatră lângă piatră au format
fiind așezate pe singura temelie care cu
În zidurile Ierusalimului lor, frații și s
credință.

Cu dăruirea lor și cu pricepere au oferit
„corturi ale întâlnirii”. Bucuria din
„Hristos”, care este biserica Sa sfântă
dar „cumplită ca niște oști sub steaguri”.
Chiar dacă știm că nu va rămâne „pe
Dumnezeu a strălucit în ultimii ani
poporul a scos strigăte de bucurie de fa
nou templu sau când Domnul sfînțea o
El să sfînțească pe deplin și pietrele vii

Târgu Jiu, Gorj 28.10.2000

Proiectată profetic, într-un pământ pustiu, cu
mult timp în urmă, astăzi este speranța și lumina
sutelor de case mari care o înconjoară.

Vă prezentăm o parte dintre bisericile
2000, au adus bucurie

Vâlcea 20.05.2000
Râmnești,

Olt 06.05.2000
Vîlămbrești,

Teleorman 14.
Cetate,

Un templu pentru israeliții sinceri, făcut din
dăruire și dragoste pentru Isus. Lumina și
slava au început să îndepărteze întunericul
din satele învecinate, ceea ce va duce la
„multiplicarea” clădirii și acolo.

Rod al colaborării fără frontiere,
situată la intersecția a trei județe, este
o mare speranță pentru viitorul
lucrării și pentru salvarea celor care
zăceau în întuneric.

Cu pricepere și bun-
părție din sfântul
modelată ca pentru Domn
prelucrarea pietrelor vii.

REVII

e
s legate au
rește și se zidește în
altar ca un monument al împlinirii,
de Piatra din capul unghiului.
ile noastre au pus iubire, speranță și

ni Dumnezeu și semenilor adevărate
i a făcut să vibreze tot „trupul lui
și neprihănită, frumoasă ca luna,
”.

pe piatră”, ne bucurăm că slava lui
oate zonele Conferinței Oltenia și
e dată când se puneau temelilele unui
are încheiată.
isericiei Sale.

re, în ultimii ani și mai ales în anul
conferința noastră.

Zidurile au crescut împreună cu clădirea, până când
marea împlinire le-a unit în speranța că tot ceea ce
va rămâne în veci va fi bine întemeiat pe Piatra din
capul unghiului.

fiecare
a fost
mează

Oltenii, neam de piatră, și-au împletit durerea și
bucuria cu speranța și împlinirea, făcând un
monument peste care timpul trece fără a șterge
amintirile dragostei dintâi.

Speranțe stinse sau vii s-au văzut împlinite
cu lacrimi de bucurie, dăruind, pe lângă
pietre vii, și o clădire zidită pe stâncă, unui
oraș ce avea atâta nevoie de vindecare.

În luptă cu Darwin

Un credincios se opune susținerilor evoluționismului

Allen Shepherd

In diferite ocazii din viață, m-am luptat cu teoria evoluției.

Prima criză s-a desfășurat în timp ce lucram ca medic misionar în Africa. Citisem diferite lucrări științifice respectate și eram tulburat de dovezile pe care le puteau prezenta evoluționiștii în sprijinul teoriei lor. Nu puteam să explic unele dintre aceste dovezi, nici nu le puteam face să se integreze într-un model creaționist. Confruntat cu susținerile despre adevăr, în mod radical diferite, ale acestor două sisteme, în cele din urmă mi-am dat seama că va trebui să aleg între declarațiile lui Dumnezeu, din Biblie, și cele ale științei moderne. Cele două sisteme păreau incompatibile, mai ales pentru cineva care serbează Sabatul ca memorial al creațiunii.

Unii dintre cei care adoptă teoria evoluției consideră că este ridicol să crezi în Dumnezeu sau chiar în creațiune. Aceasta făcea și mai dificilă dilema în care mă găseam. Alții iau o atitudine de superioritate, dând de înțeles că, la o examinare științifică atentă, creaționismul nu poate rezista. Mândria mea s-a dat înapoi de la un astfel de tratament, pentru că doream să fiu respectat, nu ridiculizat, pentru felul în care gândeam. După rugăciune și după o reflecție atentă, am ales să cred în Biblie și în Dumnezeu descris acolo ca fiind Creator: aveam dovezi despre existența Sa, dar nu exista o dovadă absolută. Unele lucruri trebuie să fie acceptate pur și simplu prin credință – a fost concluzia mea. Evoluționiștii aduceau unele argumente la care nu puteam să răspund.

Recent însă, mi-au venit în atenție două idei științifice care mi-au întărit hotărârea pe care o luasem cu ani în urmă. Prima este „complexitatea ireductibilă”, explicată de Michael Behe în cartea sa, apărută în 1996, *Darwin's Black Box: The Biochemical Challenge to Evolution* (Cutia neagră a lui Darwin: biochimia pune evoluția sub semnul întrebării).¹ A doua este imposibilitatea ca selecția naturală, cunoscută în mod obișnuit ca fiind credința lui Darwin în „supraviețuirea celor mai apti”, să explice originea speciilor și, mai ales, a diversității biologice.

Complexitatea ireductibilă este o caracteristică a sistemelor care conțin un număr de elemente ce trebuie aranjate corect, ca să funcționeze bine. În cartea sa, Behe examinează mecanismul chimic complex al vieții. El descrie structura elegantă a cililor bacteriali (perio-

rii bacteriilor), echilibrul fin al coagulării sângelui, la mamifere, și alte câteva sisteme. Apoi el arată în mod convingător că aceste sisteme nu s-ar fi putut dezvolta treptat, pe o perioadă de timp, pentru că toate componentele lor trebuie să fie prezente împreună, imediat, pentru ca ele să funcționeze.

Behe găsește în obișnuita cursă de șoareci o ilustrație potrivită a complexității ireductibile. Acest mic dispozitiv este alcătuit din mai multe elemente simple asamblate pentru a prinde rozătoare. Fiecare piesă este construită pentru a-și îndeplini rolul. Dacă piesele nu au dimensiunea sau forța corespunzătoare sau dacă nu sunt asamblate așa cum trebuie, cursa nu ar folosi la nimic: nici un șoarece nu ar fi prins vreodată.

Există un suport care dă stabilitate mecanismului, un arc și o piedică pentru a prinde șoarecele, momeala care să atragă animalul să elibereze dispozitivul de închidere a cursei și așa mai departe. Dacă arcul este prea puternic, prea slab sau fragil, întregul mecanism nu va funcționa. Piedica trebuie făcută în așa fel, încât să poată fi îndepărtată ușor, dar nu prea ușor, altfel cursa nu va prinde nimic. Toate piesele trebuie să fie lucrate corespunzător și asamblate cu precizie, de la început. Dispozitivul nu admite decât o toleranță foarte mică: abaterea de la proiect duce la o proastă funcționare.

Sistemele biologice seamănă cu o cursă de prins șoareci, spune Behe, cu excepția faptului că ele sunt extraordinar mai complexe. Toate componentele chimice trebuie să fie prezente în forma corectă, la locul potrivit și în concentrația corespunzătoare, altfel reacțiile necesare vieții nu pot să aibă loc. Teoria evoluționistă susține că aceste sisteme s-au dezvoltat treptat, în timp, fiecare component transformându-se progresiv. Dar, la fel ca în cazul cursei de șoareci, dacă un element lipsește sau este construit greșit, întregul sistem își va rata scopul. De aceea, toate componentele trebuie să fi fost create simultan. Nu putea să existe o dezvoltare treptată. În definitiv, un mamifer nu dispune de milioane de ani ca să-și creeze mecanismul de coagulare a sângelui, prin modificarea unui alt sistem, așa cum spune teoria evoluționistă. Acest mecanism îi este necesar în momentul în care pentru prima dată are o rană mică, altfel animalul pierde sânge până când moare.

După ce prezintă aceste argumente, Behe analizează

revistele de specialitate și manualele de biologie pentru colegiu, ca să vadă dacă a fost în stare cineva să explice cum ar fi putut aceste sisteme să se dezvolte în mod treptat.

Nimeni nu a fost în stare.² (A se vedea capitolul 8 al cărții.) Nici măcar un singur cercetător, profesor sau teoretician nu a fost în stare să explice dezvoltarea acestor

sisteme cu ajutorul evoluției. De aceea, Behe trage concluzia că darwinismul, departe de a constitui o explicație adecvată a originii speciilor, nu poate să explice dezvoltarea sistemelor moleculare, este „o simplă fanfaronadă” și trebuie să fie îndepărtat din arena intelectuală. Dovezile îndreaptă atenția mai degrabă spre un Constructor care a proiectat și a creat aceste lucruri minunate, atât de uimitor adaptate pentru viață.

De asemenea, am folosit ocazia să citesc ce au spus analiștii critici despre cartea lui Behe, *Darwin's Black Box*. Nici unul nu a respins premisa principală. Cea mai obișnuită observație este următoarea: „În știință, avem nevoie doar de mai mult timp ca să rezolvăm această problemă” – un fel de ateism presărat cu goluri.

A doua idee care mi-a întărit credința este imposibilitatea dovedită ca selecția naturală („supraviețuirea celor mai apti”) să explice diversitatea vieții observate în natură.

În importanta sa carte, *The Origin of Species* (Originea speciilor), apărută în 1859, Darwin descrie mai întâi uimitoarea varietate care se observă atunci când crescătorii de animale fac o selecție atentă, pe baza anumitor caracteristici. El a fost impresionat mai ales de păsările fascinante pe care le obținuseră astfel crescătorii de porumbei. După călătoria sa în jurul lumii, pe vasul *Bea-*

Dacă un element lipsește sau este construit greșit, întregul sistem își va rata scopul.

gle al coroanei britanice, el a început să se gândească la ce trăsătură sau ce trăsături ar putea folosi natura pentru a-și selecta diferiții descendenți. Lui Darwin i-a venit ideea unei selecții bazate pe avantajul supraviețuirii. Cu alte cuvinte, natura este un crescător tot atât de meticulos și de atent ca un om și ea produce selectiv acele specii care au cea mai bună capacitate de a supraviețui. Darwin numește aceasta „selecție naturală”, sau supraviețuirea celor mai buni. El a spus că, dacă o caracteristică are un avantaj de supraviețuire, în cele din urmă, vor avea această trăsătură mai mulți indivizi din specia respectivă, pentru că vor supraviețui mai mulți. Caracteristica se va transmite în cele din urmă la întreaga populație. Populația se va schimba, ceea ce va duce la noi specii, iar cu timpul, la noi familii, clase și ordine etc. Darwin a formulat teoria că procesul acesta reprezintă cauza mării diversități de organisme care se observă în lume.

Dar o examinare atentă a acestui fenomen arată că „supraviețuirea celor mai apti” nu duce la diversitate, ci, de fapt, tinde spre uniformitate.

Diversitatea are loc atunci când organismele sunt protejate de competiție, ocupând un loc potrivit în ecosistem. Astfel, ele sunt libere să se dezvolte după anumite direcții, ceea ce nu ar fi posibil dacă ar trebui să intre în competiție. Într-un mediu total competitiv, ar supraviețui, într-adevăr, indivizii cei mai apti, iar diversitatea s-ar pierde.

Nu trebuie decât să vizităm oricare dintre insulele mării, inclusiv insula Galápagos, cunoscută datorită vizitei lui Darwin, ca să vedem astfel de exemple. Toate aceste medii izolate au suferit nenumărate dispariții de specii după ce au fost introduse specii străine. Pur și simplu, speciile „apte” au ajuns să predomină, iar cele autohtone au dispărut.³ De fapt, din timpul lui Darwin, nimeni nu a produs dovezi că vreo specie nouă a evoluat, dar știința arată clar că sute, poate mii de specii au dispărut. Dacă am urmări acest fenomen chiar pe o durată de câteva mii de ani, în cele din urmă am rămâne cu foarte puține specii.

Un exemplu din economia modernă ne ajută să înțelegem aceasta. Prin „supraviețuirea celor mai apti”, firma Microsoft a ajuns să domine industria programelor de calculatoare. Pentru diferite motive (între care susținerea că firmele rivale practica afaceri necinstite!), ea a ajuns să predomină. (Aș vrea să fi cumpărat produse Microsoft acum câțiva ani!) Aceasta a dus nu la mai multă, ci la mai puțină diversitate în industria programelor de calculatoare. Firmele mici sunt obligate să își înceteze activitatea sau sunt înghițite de acest colos, dacă nu sunt protejate de lege sau printr-un alt mecanism. Firme noi se formează doar cu mare dificultate, pentru că nu pot să intre în competiție cu acest monopol.

Monopolurile de la sfârșitul se-

colului al nouăsprezecelea – de exemplu cele din comerțul cu petrol și cu oțel – au demonstrat de asemenea procesul acesta. Legile antitrust din Statele Unite funcționează asemenea locurilor izolate care tind să protejeze speciile biologice. Economia diversă a Statelor Unite ar ajunge să fie dominată de anumite companii agresive, dacă legile antitrust nu ar împiedica aceasta.

În timpul călătoriei sale în jurul lumii, Darwin s-a oprit și la extremitatea sudică a Americii de Sud, în Strâmtoarea Magellan, și a observat populația ona, un popor fascinant care se obișnuise să suporte vremea aspră de la aceste latitudini. Populația ona era îmbrăcată foarte sumar, putea să doarmă pe pământul aproape înghețat și vâna din bărci deschise, când temperaturile erau între 1° C și 4° C.

Unde au plecat acești oameni rezistenți? Au fost distruși de bolile aduse de exploratori sau au fost absorbiți de civilizația mai largă care a ajuns să domine acea parte a lumii. În pofida adaptării lor, ei nu au fost destul de puternici să supraviețuiască și astfel au dispărut, asemenea multor civilizații. De când europenii au început să călătorească pe glob, sute de civilizații au dispărut. Diversitatea nu a crescut, ci s-a diminuat o dată ce a început competiția.

Am în față enciclopedia, deschisă la articolul „Dogs” (Câini). Recunosc în ea câini de tot felul de forme și de mărimi, de la uriașii Saint Bernard la micii Chihuahua – o mulțime foarte diversă. Dacă aș lua câte o pereche din fiecare dintre aceste soiuri, dacă le-aș așeza într-un mare parc natural și aș lăsa ca selecția naturală să acționeze liber timp de 50 de ani, realitatea este că, la sfârșitul experimentului meu, nu voi avea mai multe soiuri de câini. Fără îndoială că aș avea sute de câini de culoare castaniu deschis, de la cei mici până la cei de mărime mijlocie, cu o sănătate și o capacitate de supraviețuire excelente.

Au supraviețuit cei mai buni? Da, pentru că, într-adevăr, ideea aceasta explică felul în care anumite specii pot să ajungă să predomină. Dar a dus procesul acesta la mai multă diversificare? Nu, ci la mai puțină.

Fără îndoială, selecția naturală acționează în mod negativ, ca să limiteze diversitatea. Acum câteva zile, am ascultat la postul public de radio un reportaj despre pierderea alarmantă a limbilor autohtone în lumea întreagă, în zilele noastre. Gazda emisiunii a declarat că 95% dintre limbile existente astăzi vor dispărea în următorii 100 de ani.

Supraviețuirea celor mai buni nu duce la diversitate, ci, de fapt, tinde spre uniformitate.

Limbile chineză, engleză, spaniolă și franceză au ajuns să domine datorită comerțului mondial și a prezenței universale a radioului. De asemenea, guvernele moderne încearcă să își unifice țările prin predarea în școli a unei singure limbi. Părinții care vorbesc o limbă cu puțini vorbitori îi învață pe copiii lor o limbă cu o recunoaștere largă, așa încât să le fie deschise mai multe posibilități. Astfel, grupurile de limbă mai mici dispar, pe măsură ce vorbitorii în vârstă mor. Acest exemplu arată iarăși puterea selecției naturale necontrolate. Selecția naturală nu poate constitui motivul diversității, ci ea tinde să îi elimine pe cei mai slabi și astfel să limiteze diversitatea, nu să o promoveze.

Teoria evoluționistă nu poate să explice originea sistemelor complexe ale vieții, nici selecția naturală nu poate să explice diversitatea.

Evoluționiștii i-au acuzat pe creaționiști că „își opresc inteligența la ușă”, când sunt examinate dove-

zile oferite de știință. Adeseori, creaționiștii sunt criticați aspru, ca fiind oameni naivi și cu prejudecăți cauzate de credința lor în Biblie, o carte discreditată. A existat un timp când, ca om de știință, consideram că sunt valabile criticile lor, pentru că luasem o hotărâre bazată pe dovezi incomplete. Dar astăzi lucrurile stau altfel. Nu este necesar să mă simt deloc stânjenit sau rușinat când întâlnesc astfel de oameni de știință și îmi mărturisesc credința. Teoria lor are la fel de multe dificultăți ca a mea și, în realitate, nu explică absolut nimic.

Eu nu am toate răspunsurile. De exemplu, nu sunt în stare să explic cum pot fi integrate într-un model creaționist metodele de datare radioactivă. Nu am auzit nici o explicație satisfăcătoare. Trebuie să cred că Dumnezeu Se află în spatele dovezilor pe care le văd și că pământul este tânăr, chiar dacă, după aspect, are o vârstă considerabilă. „Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd” (Evr. 11,1). Dar eu știu că aceia care m-ar lua în derâdere pentru această credință susțin idei care cer la fel de multă credință ca ideile mele.

Și mai important este faptul că am văzut cum Dumnezeu Se îngrijește de nevoile intelectuale ale celor care s-au predat Lui. El nu ne lasă să fim înjosiți permanent de cei necredincioși sau să fim chinuiți de îndoială. El ne cere să ne încredem și apoi, la timpul pe care îl consideră potrivit, ne dă acele dovezi care pot fi acceptate ca fiind rezonabile. Bunătățile și îndurările Sale se înnoiesc în fiecare zi. Slavă Numelui Său.

¹ Michael Behe, *Darwin's Black Box: The Biochemical Challenge to Evolution* (New York: Free Press, 1996).

² Vezi capitolul 8 din *Darwin's Black Box*.

³ Vezi Joel L. Swerdlow, „Biodiversity”, *National Geographic* 195, Nr. 2 (februarie 1999): 2.

Dr. Allen Shepherd este chirurg, la Portland, Indiana, S.U.A.
Adventist Review, 16 decembrie 1999

Boala vacii nebune și vCJD

A sosit timpul să ne gândim mai serios la acele sfaturi inspirate? Da.

Gily Ionescu

In mai 1990, John Gummer, ministrul agriculturii din Anglia, a apărut la televiziune împreună cu fiica sa de patru ani, Cordelia, pe care a încurajat-o să consume, în fața camerelor de luat vederi, un *beef-burger* (sandviș din carne de vită). Încerca astfel să dea greutate afirmațiilor sale, potrivit cărora consumul de carne de vită era lipsit de orice riscuri.

Trecuseră deja câțiva ani de când în Anglia fusese diagnosticat primul caz de boală neurologică necunoscută anterior la bovine: „vaca 133” murise în 1985, după ce prezentase tremurături ale capului, pierdere în greutate și tulburări de coordonare. Specialiștii atribuiseră simptomele unei „encefalopatii progresive spongiforme a vitelor”, o boală nouă, care ulterior a fost supranumită „boala vacii nebune” (ESB), datorită modului ciudat de manifestare al animalelor bolnave. Ulterior a devenit limpede că era vorba de o izbucnire epidemică a acestei noi boli. Vârful epidemiei a fost atins în anii 1992-1993, cu peste 100.000 de cazuri confirmate de boală la vite.

În ciuda măsurilor de protecție pe care majoritatea țărilor europene și le-au luat, interzicând importul de vite și de produse din carne de vită provenite din Anglia, boala a depășit granițele Marii Britanii. Până în prezent, s-au raportat peste 180.000 de cazuri de encefalopatie spongiformă bovină (ESB) în Marea Britanie și peste 1.500 de cazuri în mai multe țări din Europa de Vest.

Maladia a apărut la vaci datorită practicii nefericite de a li se suplimenta hrana cu resturi de carne provenite de la oi ce sufereau de scrapie („căpială”), în scopul creșterii producției de lapte și carne. Acest mod de hrănire a început să fie folosit încă din anii 1930 și a devenit o regulă în fermele zootehnice din întreaga lume.

vCJD – varianta umană a bolii

Deși rapoartele oficiale inițiale negau faptul că ESB se poate transmite la om, în 1996 guvernul britanic a recunoscut oficial că existau deja victime umane ale unei boli cerebrale noi, legate de boala vacii nebune. Această boală – numită de specialiști *variante nouă de boală Creutzfeldt-Jakob (vCJD)* – a fost încadrată în clasa encefalopatiilor spongiforme transmisibile (EST), alături de boala Creutzfeldt-Jakob și de boala Kuru. Ele alcătuiesc o familie de boli degenerative ale creierului, care afectează omul și unele animale domestice și sălbatice. Perioada de incubație este foarte lungă, de luni sau ani. Nu există nici un tratament care să vindece

aceste boli, evoluția lor conducând întotdeauna la deces.

vCJD diferă de formele tradiționale de boală Creutzfeldt-Jakob prin faptul că afectează pacienți mai tineri (vârsta medie este de 29 ani, spre deosebire de 65 ani), are o incubație mai lungă (ani sau zeci de ani) și o durată mai lungă (în medie 14 luni). Natura agentului cauzator nu a fost elucidată complet, dar teoria cea mai credibilă este că ar fi vorba de un agent patogen nou, numit *prion*, o proteină cu aceeași compoziție ca și una din proteinele din creier, dar cu o structură tridimensională anormală.

Prionii se pot transmite de la animalele bolnave la om prin consumul de carne sau prin pătrunderea lor în organismul uman prin intermediul unor instrumente neuro-chirurgicale, proceduri sau produse medicale (transplant de corne și de dura mater, extract de hormon pituitar, hormon de creștere etc.). De asemenea, există posibilitatea transmiterii prin mușcătura animalelor de companie sau sălbatice purtătoare de prioni. Spre deosebire de alți agenți microbieni, prionii se pare că nu au material genetic și sunt foarte rezistenți la temperaturi înalte, agenți antiseptici obișnuiți sau alte procedee de inactivare sau sterilizare.

Durata perioadei de incubație este cu atât mai scurtă cu cât cantitatea de prioni introdusă în organism și frecvența contaminării sunt mai mari.

Inițial, vCJD se manifestă la om prin simptome psihice discrete, cel mai adesea sub formă de depresie. Mai rar ea mimează o psihoză asemănătoare schizofreniei. Apar apoi o serie de simptome neobișnuite, cum ar fi senzația de piele lipicioasă, precum și semne neurologice, cele mai comune fiind instabilitatea motorie, dificultatea la mers și la efectuarea mișcărilor voluntare, lipsa de coordonare. Starea bolnavului se înrăutățește progresiv, astfel că, în cele din urmă, acesta devine complet imobil și mut, după care moare.

Într-un comunicat din decembrie 2000 al *Organizației Mondiale a Sănătății (OMS)* se afirmă că, din octombrie 1996 și până în decembrie 2000, s-au raportat 87 de cazuri de vCJD în Marea Britanie, trei în Franța și unul în Irlanda. Specialiștii se tem însă că acesta este numai vârful aisbergului, dată fiind perioada lungă de incubație a bolii, și că în viitor vor apărea mult mai multe cazuri.

Există încă foarte multe necunoscute în legătură cu această boală, astfel că viitorul rezervă destul de multe surprize.

Iată câteva întrebări pe care este firesc să ni le punem:
Pot fi depistate animalele purtătoare de prioni, care încă nu manifestă semne de boală?

Până relativ recent, singura metodă sigură (aşa-numitul „standard de aur”) pentru diagnosticul ESB a fost inocularea la cobai a unui extract din carnea animalului testat. Cobaii erau supravegheați timp de cca doi ani, urmărindu-se eventuala apariție a simptomelor de boală, iar apoi erau sacrificați și țesutul cerebral era studiat la microscop. Datorită acestei perioade lungi de așteptare, singura măsură sigură la depistarea unui animal bolnav era sacrificarea și incinerarea tuturor vitelor din cireada din care acesta făcuse parte. Deja au fost sacrificate milioane de vite, cu costuri uriașe.

Foarte recent s-a reușit punerea la punct a unei metode de diagnostic rapid, în numai cinci ore, care permite diferențierea animalelor contaminate de cele sănătoase. Precizia metodei urmează să fie evaluată în lunile ce vor urma.

Este posibil ca boala să existe și la noi în țară?

Deși până la data scrierii acestui articol România nu a comunicat nici un caz de ESB, nu există nici o siguranță că boala nu există și la noi. Dr. Maura Ricketts, o specialistă din cadrul OMS, declara recent că „teama noastră este că s-a efectuat suficient comerț internațional cu carne, suplimente de hrană pentru vite din carne și vite vii pentru ca expunerea să capete proporții mondiale. Ne mai îngrijorează faptul că unele țări, care au primit astfel de produse, nu au sisteme de supraveghere și testare necesare pentru depistarea bolii la animale sau la populația umană”. România face parte din rândul acestor țări.

Autoritățile din Germania se mândreau până recent că grija deosebită pentru siguranța cetățenilor va împiedica pătrunderea bolii în interiorul granițelor acestei țări. În 24 noiembrie 2000 s-au confirmat primele două cazuri de ESB la vaci născute pe teritoriul Germaniei. La mai puțin de două luni, ministrul sănătății și cel al agriculturii din această țară își dădeau demisia în urma criticilor aspre despre felul cum au tratat această problemă gravă.

Nu ar fi de mirare – deși toți

dorim contrariul – să aflăm că și în țara noastră există „vacile nebune”. În Elveția, una din 200 de vaci este infectată, în Franța, cel puțin una din 500...

Se poate transmite boala prin transfuzii de sânge?

Deși nu există indicii certe, această cale de transmitere pare foarte probabilă. Recent, Crucea Roșie și alte organizații medicale au recomandat excluderea locuitorilor din țările Europei occidentale de la donarea de sânge!

Cât de sigur este laptele de vacă?

Deși încă de la începutul epidemiei au existat temeri (se constatarea, de pildă, cazuri de transmitere a bolii de la vaca bolnavă la vițel, dar ulterior s-a stabilit că agentul patogen trecuse la vițel transplacentar, încă din viața

„Obiceiurile și practicile oamenilor au adus pământul într-o asemenea stare, încât pentru familia omenească trebuie să se găsească o altă hrană, în locul celei de proveniență animală.”

intrauterină, și nu ulterior nașterii, prin lapte), datele acumulate până recent par să nu incrimineze lactatele ca vehicul de transmitere a bolii.

Pe de altă parte, persistă încă multe necunoscute în legătură cu această boală. Siguranța inițială a experților lasă loc pe zi ce trece unei atitudini tot mai îngrijorate. În data de 15 ianuarie 2001, Agenția de standarde alimentare din Marea Britanie a anunțat inițierea unor investigații speciale, pentru a se vedea dacă boala se poate transmite și prin lapte.

Concluzii și recomandări

Trăim timpuri profetice. Este mai mult de un veac de când Ellen White scria: „Lumina care mi-a fost dată este aceea că nu va trece prea mult înainte de a fi necesar să renunțăm la toate produsele alimentare de origine

animală. Chiar și laptele va trebui să fie lăsat la o parte. Boala se înmulțește cu repeziciune. Blestemul lui Dumnezeu se află asupra pământului, pentru că omul l-a blestemat. Obiceiurile și practicile oamenilor au adus pământul într-o asemenea stare, încât pentru familia omenească trebuie să se găsească o altă hrană în locul celei de proveniență animală... Dumnezeu ne poate da altceva” (*Dietă și hrană*, ed. 1999, pag. 478).

Oare sunt boala vacii nebune și vCJD semnalul că trebuie să renunțăm la consumul de lapte?

Credem că sfatul inspirat de mai jos oferă cel mai bun răspuns:

„Va veni timpul când ar putea fi necesar să renunțăm la unele alimente pe care acum le folosim, cum ar fi laptele, smântâna și ouăle; dar nu trebuie să ne îngreunăm situația prin restricții premature și extreme. Așteptați până când împrejurările o vor cere și Domnul va pregăti calea pentru aceasta” (*Sfaturi pentru sănătate*, pag. 128).

Deși „împrejurările” actuale sunt încă incerte, devine tot mai limpede faptul că timpul despre care vorbea Ellen White este foarte aproape.

Iată câteva recomandări pentru ca timpul acela să ne găsească pregătiți:

- Dacă nu ați renunțat la consumul de carne (de orice fel), credem că acum este momentul să o faceți. Trecerea la o dietă vegetariană se face treptat și aveți nevoie de timp pentru a învăța să gătiți altfel. Nu uitați că, deși Dumnezeu i-a îngăduit la un moment dat omului să consume anumite tipuri de carne, „la început n-a fost așa” (Mat. 19,8).

- Chiar dacă mai folosiți produse lactate, străduiți-vă să învățați să gătiți și să consumați o hrană total vegetariană măcar o zi pe săptămână.

- Fiți foarte selectivi în alegerea surselor de lapte și alimente de origine animală pe care le mai consumați.

Mă întreb ce ar face dl John Gummer, dacă ar putea da timpul înapoi și s-ar putea afla din nou în fața camerei de luat vederi. Cât de favorizați suntem că avem sfaturile inspirate ale lui Ellen White!

Dr. Gily Ionescu este directorul Departamentului Sănătate al Uniunii de Conferințe.

Sfințenia mamei

Sharon Dalton Williams

Ce sentimente are Dumnezeu față de mame? Eu cred că Biblia ne arată că, în fața lui Dumnezeu, toate mamele sunt sfinte.

Dumnezeu dorește să ne privim mamele cu aceeași apreciere înaltă cu care El le privește. Când a salutat-o pe Maria ca să îi spună că ea urma să fie mama Mântuitorului, îngerul Gabriel a numit-o cea „căreia ți s-a făcut mare har” (Luca 1,28). Dumnezeu ne sfătuiește să nu neglijăm învățătura mamei noastre (Prov. 1,8) și ne îndeamnă să le onorăm când au îmbătrânit (Prov. 23,22). El ne poruncește să manifestăm cinstire, ascultare cuvenită și politețe față de mamele noastre (Ex. 20,12). De când ne naștem până când ele sunt așezate la odihnă, trebuie să ne privim mamele totdeauna ca fiind sfinte.

Când dorește să exprime cu câtă bunătate Se îngrijește de noi și cât de mult ne iubește El, Dumnezeu compară iubirea Sa pentru noi cu devoțiunea unei mame. El ne spune că ne mângâie, că nu ne uită niciodată și că ne apără, așa cum ar face o mamă (vezi Is. 66,13; 59,15 și Mat. 23,37). Dumnezeu nu ar fi putut să folosească o descriere în cuvinte mai frumoasă decât cea pe care ne-a dat-o, în care vedem că El are iubirea duioasă a unei mame, că ne ține cu bunătate în brațele Sale când suntem îndurerăți, că ne păstrează permanent în gândurile Sale și că ne protejează, suferind pedeapsa în locul nostru, ca să putem trăi veșnic.

În timpul vieții Sale pe pământ, Domnul Isus a manifestat față de Maria, mama Lui, aceeași cinste, politețe și ascultare pe care le-a poruncit pe Sinai (vezi Ex. 20,12). Ellen White a scris că „viața Domnului Hristos s-a deosebit prin respectul și iubirea arătate față de mama Sa... În tot cursul vieții Lui, ea a luat parte la suferințele Sale”.¹ Chiar în timp ce Se afla pironit pe cruce, având moartea în față, Isus S-a asigurat că mamei Sale i se va purta de grijă în lipsa Lui (Ioan 19,27).

Isus a depins de Maria așa cum fiecare dintre noi depindem de mama noastră pentru sprijin emoțional și spiritual. Dintre toți oamenii, Maria a fost aceea care a simțit durerea când El era îndurerat, care s-a bucurat când El Se bucura, care a fost tristă când El era întristat, care a trăit suferința respingerii așa cum a trăit-o El. Spre ea Se îndrepta El când avea nevoie să Se rezeme pe umărul cuiva. La ea alerga El ca să-i împărtășească bucuria și veștile Lui. Ea era aceea care Îl asculta întot-

deauna, chiar atunci când nu înțelegea.

Inima mamei și cea a copilului sunt împletite pentru totdeauna. Îmi imaginez că lui Isus Îi este dor de mama Sa, chiar acum. Domnul Isus este Împăratul împăraților și Domnul domnilor. El Se află în Locul Prea Sfânt din sanctuar, unde mijlocește pentru poporul Său. El este comandantul suprem al oștirii cerești. Cu toate acestea, eu cred că, uneori, El Se plimbă pe străzile goale ale cerului, dorind ca mama Lui să fie acolo.

Îmi imaginez că El are atâtea lucruri pe care dorește să i le poată împărtăși! Parcă Îl văd cât este de nerăbdător să îi arate Mariei rezultatele eterne ale iubirii și sacrificiului ei. Să îi arate cum a cooperat ea cu planul de mântuire, pentru că a fost dispusă să fie mama pe care a dorit-o Dumnezeu. În felul acesta, ea I-a oferit lui Isus iubirea și educația de care a avut nevoie în primii Săi ani și care L-au pregătit pentru a-Și aduce la îndeplinire chemarea de a fi Mântuitor.

Sunt sigură că El dorește să-i prezinte prieteni de-ai Săi, ca Enoh, Moise și Ilie. Și parcă Îl văd așteptând aproape nerăbdător să-i arate locuința pe care a pregătit-o în mod special pentru ea, chiar lângă sala tronului.

Ellen White descrie scena emoționantă a reunirii dintre Domnul Isus și Adam, după a doua venire a Domnului Isus.² Dar aș dori să vă imaginați împreună cu mine o altă reunire emoționantă care va avea loc la revenirea Domnului Isus – o reunire a mamei cu Fiul.

O puteți vedea pe Maria stând la o oarecare depărtare și privind cum Fiul său îi primește în cer pe toți cei răscumparați? Este așa de mândră! Și apoi privirile lor se întâlnesc. Nenumărate emoții le trec pe față într-o clipă. Maria și Isus aleargă unul spre altul și Isus simte din nou îmbrățișarea mamei Sale după atâția ani. El privește cu iubire în fața femeii care L-a învățat în timp ce creștea și care I-a susținut lucrarea în timpul vieții Sale ca om.

Și abia acum cerul este perceput într-adevăr ca acasă.

¹ Hristos, Lumina lumii, ed. 1997, pag. 63

² Tragedia veacurilor, ed. 1997, pag. 665-667

Sharon Dalton Williams locuiește la Laurel, Maryland. Ea scrie și publică un buletin informativ lunar, Word in Due Season (Cuvânt la timpul potrivit).
Adventist Review, 4 mai 2000

Primăvara rugăciunii

Corina Tuzla

Tineretea este simbolizată uneori și prin anotimpul primăverii. În acest an, martie este luna care aduce timpul special de părtășie și de (re)consacrare al săptămânii de rugăciune pentru tinerii din biserica noastră. Considerată în mod tradițional drept prima lună a primăverii, va aduce ea și în inima noastră înviore și descătușarea izvoarelor „vieții din belșug”? Dacă ne punem încrederea în Dumnezeu și îl rugăm să împlinească miracolul renașterii și în noi, Tatăl ceresc, care ne iubește atât de mult, Se va bucura să ne asculte.

O nouă săptămână de rugăciune pentru tineri, prima a noului mileniu – și parcă nici nu se putea găsi o temă mai potrivită pentru acest început decât viața unor tineri remarcabili, care și-au pus întreaga energie în slujba lui Dumnezeu și a semenilor și care, mai ales, au fost dispuși să se supună voinței Sale și să-și lase la o parte temerile ca să împlinească voința Sa. Aceste studii deschid o fereastră asupra unor aspecte prea puțin cunoscute și rar abordate ale vieții lor, iar ceea ce aflăm astfel poate însemna o mare încurajare pentru noi, tinerii de astăzi. Și noi, la fel ca ei, avem de luptat cu propria slăbiciune, cu visurile noastre de viitor nu întotdeauna în armonie cu planul lui Dumnezeu (chiar dacă ținta visată nu este rea în sine!), cu disprețul celor din jur – necredincioși, dar și cărturari experți în știința despre Dumnezeu, și care de fapt nu-L mai cunosc...

Domnul are nevoie și astăzi de noi, copii, adolescenți și tineri, pentru a atinge inimile altor tineri, sau ale părinților noștri, sau ale altora care n-au trăit încă bucuria de a fi copiii Săi...

Tot pentru a ne încuraja, precum și pentru a ne adânci perspectiva, să revedem câteva dintre evenimentele importante ale anului care a trecut.

- Programul pentru Exploratori continuă să crească – anul 2000 a marcat publicarea manualului, iar acum au fost date la tipar și cele patru caiete, finalizate în luna ianuarie.

- Programul pentru Companioni este pe cale să capete o structură mai clară, oferind câteva direcții mai conturate – am început lucrul la materialele pentru instructori și pentru Companioni și sperăm că, în curând, vor putea fi tipărite și ele.

- Tabere, convenții, festivaluri de creație – acestea

au intrat de mult în „obișnuitul” programelor de tineret ale fiecărei conferințe. Cu toate acestea, nu au devenit o rutină, ci de fiecare dată aduc ceva nou, un suflu proaspăt – așa cum este și inima participanților!

- La câteva tabere și convenții, ne-am bucurat de prezența unor invitați speciali: frații Robert Holbrook, de la Conferința Generală, Gary Johnson, din Consiliul Exploratorilor al Conferinței Georgia-Cumberland, Corrado Cozzi, de la Diviziunea Euro-Africa, și Norm Middag, consilier al Departamentului Tineret al Conferinței Generale. Prezentările lor au fost foarte apreciate de tineri, aceasta reieșind „negru pe alb” din sondaje făcute cu aceste prilejuri. Participanții cereau să invităm mai des oameni care ne pot împărtăși atât de multe din experiența lor și din perspectiva diferită pe care o aduc.

- În toate conferințele, s-a lucrat la construirea sau finalizarea centrelor de tineret. Nadăș în Banat, Podiș în Moldova, Moeciu de Sus în Muntenia, Sătic în Oltenia, Vadu Moșilor în Transilvania de Nord și Lăpușna în Transilvania de

Sud – toate acestea sunt nume deja cunoscute de tineri, fie că unele dintre aceste centre sunt aproape de inaugurare, fie că au primit deja oaspeți, fie că sunt încă în faza de proiect. În mijlocul naturii, departe de artificialul, de zgomotul, de agitația și de timpul prea măsurat ale orașelor, cei care vor veni chiar numai pentru o săptămână se vor putea apropia mai mult de Domnul și unii de alții.

- TINSERV. Este suficient să menționăm acest nume, care deja a trezit entuziasmul multora. *Curierul* din ianuarie a dat mai multe detalii despre desfășurarea și succesul proiectului pilot. Acum... urmează ca „pui” de TinServ să răsăre în multe locuri, poate chiar din vacanța de primăvară! E timpul potrivit pentru a face planuri, dacă nu le-ați făcut deja.

- Cine n-a auzit și de „Ocolul pământului în 200 de minute”? O altă acțiune a tinerilor din biserica noastră, care a captat interesul publicului și al mass-mediei, cu ocazia Zilei Internaționale Antifumat. Și care, mai mult decât atât, pentru mulți dintre cei care au primit invitații la seminarele antifumat, broșuri sau autocolante, a constituit o ocazie de a afla mai multe despre efectele acestui drog, modalități de a se vindeca de dependență sau cel puțin ocazia de a medita puțin la prețul „plăcerii” sau al obișnuinței lor.

De la „ocolul pământului”, gândul se îndreaptă spre cei care cu adevărat au plecat pe alte meleaguri, nu ca să ducă o viață mai normală decât este de regulă posibil aici, nu ca să vadă lumea, nici măcar pentru ca să studieze, cu o bursă... Probabil că mulți au auzit de Geo Vrabie, fratele nostru acum adormit în Domnul. El a auzit chemarea lui Dumnezeu și a ales să-I răspundă. A plecat să lucreze în Turcia, prin ADRA, pentru a face cunoscut dragostea lui Dumnezeu și Evanghelia Sa într-o țară musulmană, care – oricât de deschisă pare la prima vedere față de Occident și față de valorile acestuia – este încă destul de reticentă și chiar ostilă față de Cel care este Calea, Adevărul și Viața. Geo a umblat pe Cale, a cunoscut Adevărul și are Viața veșnică în Domnul Isus Hristos. Poate și alți tineri, inspirați de exemplul lui, vor accepta provocarea de a lăsa confortul și siguranța, atât cât sunt, pentru a se consacra slujirii unor oameni care n-au auzit solia mântuirii și care nu-L caută pe singurul Dumnezeu adevărat.

La odihnă / Urmare din pagina 31

de Ziua a Șaptea din Vatra Dornei. Fratele Magopăț a răspuns totdeauna apelurilor comunității, fiind un adevărat exemplu de credință și dăruire. În urma sa rămân patru copii și opt nepoți, pe care i-a iubit din tot sufletul și cărora le-a dat cele mai bune sfaturi.

Stana Ciupitu, din comunitatea Chirnogeni, s-a stins din viață după o îndelungată și grea suferință. Până în ultima clipă, a rămas credincioasă legământului încheiat cu Dumnezeu la frageda vârstă de 15 ani, cunoscând din experiență puterea rugăciunii și oferind celor ce au cunoscut-o un exemplu de modestie, simplitate și sinceritate. Cuvintele și faptele sale de înțelepciune și bunătate au scos la iveală un caracter curat și au arătat întotdeauna încrederea dănei în împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu pentru cei care Îl iubesc.

Zamfira Hârșan (15 sept. 1907, Larga, Mureș - 2 dec. 2000) a încetat din viață la vârsta de 93 de ani. Bote-

zată în 1933 în biserica adventistă din Idicel de Pădure, a avut experiențe deosebite cu Dumnezeu. A demonstrat, prin multe necazuri, în care nu și-a pierdut optimismul și vigoarea încrederii în fericita speranță, că o persoană simplă poate fi un stâlp în biserică și un martor pentru Dumnezeu.

Lidia Stan (20 mai 1954 - 31 dec. 2000), din comunitatea Speranța-Constanța, alege din copilărie să-L slujească pe Dumnezeu, asemenea mamei sale. De-a lungul întregii vieți, a folosit ocazia să-L cunoască pe Dumnezeu prin studiu. La vârsta de 16 ani, este botezată în Biserica Adventistă, dorind să-L urmeze pe Mântuitorul. Șase ani mai târziu, se căsătorește cu fratele Ioan Stan și continuă să slujească în diferitele departamente ale comunității locale; a fost instructoare la Școala de Sabat, diaconasă, diriginte de tineret și primă diaconasă. A trecut la odihnă prematur, având încrederea vie că „Domnul vine curând”.

Viorica Fara (decedată 11 feb.

Raliul vieții

Luna viitoare, în 15 aprilie, va demara **Raliul Vieții**, seria de seminarii organizate de tineri, pentru tineri, în comunități din toată țara. Invitați-i pe prietenii, pe colegii voștri – și nu uitați că puteți obține materialele necesare (studiile biblice) de la conferința de care aparțineți, în funcție de câți participanți estimați că veți avea.

Dacă nu a fost posibil să realizați proiectul „Vino acasă!”, pentru săptămâna de rugăciune, **Raliul Vieții** este o nouă ocazie în care îi puteți invita pe tinerii care de un timp s-au retras din viața bisericii să revină în mijlocul ei. Nu-i ocoliți nici pe cei pe care nu i-ați mai văzut de mai mult timp; uneori, chiar după ani de zile, oamenii nu așteaptă decât să-i cheme cineva.

Propuneți-vă obiective îndrăznețe cu acest prilej și, prin rugăciune, să primiți mulțumirea împlinirii lor!

Când citiți acest articol, probabil săptămâna de rugăciune a început deja, poate s-a și încheiat. 10 martie, ultima zi din această săptămână destinată reînnoirii și întăririi noastre spirituale, marchează și Ziua Tineretului. Să nu uităm că aniversările pot fi și o foarte bună ocazie de analiză, de bilanț și de generare a unor noi idei și proiecte. Lucru adevărat atât pentru Departamentul de

Tineret, pentru tinerii bisericii luați ca parte a trupului Domnului Hristos, cât și pentru fiecare dintre noi, personal. Fiecare, în rugăciunea din „odă-îta” lui, să-I cerem Domnului să ne descopere planul Său pentru viața noastră – și pentru anul acesta, pentru luna aceasta, pentru astăzi. Și, mai ales, să facă să strălucească și pe chipul nostru lumina slavei caracterului Său.

Corina Ana Tuzla este asistent al directorului Departamentului Tineret al Uniunii de Conferințe.

2000), membră a comunității Betania-Timișoara, a decedat fulgerător, la doar 56 de ani. Mama, soțul, copiii și nepoții nu pot uita zâmbetul și buna dispoziție care au caracterizat-o, iar cei care au vizitat comunitatea Timișoara își vor aduce mereu aminte de ospitalitatea sa.

Iuliana Tuteanu (n. 1931, Tg. Secuiesc, Covasna - dec. 2000, Ocna Mureș, Alba) s-a născut într-o familie cu încă șase copii. Mama lor, credincioasă, se roagă pentru copiii săi, iar la vârsta de 14 ani, Iuliana împreună cu trei surori de-ale ei coboară în apa botezului. La 24 de ani, se căsătorește cu fratele Dan Tuteanu și au împreună cinci fiice, care întemeiază cămine creștine. În anul 1978 se stabilește la Ocna Mureș și participă activ și cu sacrificii la construirea noii case de rugăciune. O fire liniștită, cu vorbire domoală, își împletește bucuriile căminului cu *Cântările speranței*. Este lovită de boală și, după al doilea atac cerebral, se stinge încet, lăsând în urmă alte cinci lumini. „Doamne, câtă fericire” și „Ești pacea mea” sunt cântările pe care le cânta pe patul de suferință. Închide ochii așteptând învierea celor drepti.

„S-a părut nimerit...”

Adunarea Generală a Conferinței Banat, Timișoara, 6 februarie 2001

Emil Dulgheru

Sub razele surprinzător de calde ale unui soare deosebit de generos pentru această perioadă a anului, care aparține de drept iernii, din cele cinci județe (Bihor, Arad, Timiș, Caraș-Severin, Hunedoara) ale Conferinței Banat, delegații s-au îndreptat marți, 6 februarie, spre sediul conferinței, unde, începând cu ora 8,00, aveau să participe la Adunarea Generală. Această a început prin intonarea imnului „Te-adorăm în fericire, Domn al gloriei cerești”, după care au fost înălțate două rugăciuni: una în limba maghiară și una în limba română.

Fratele Ion Buciuman, președintele în exercițiu al Conferinței Banat, a adresat un cuvânt de bun venit tuturor delegaților prezenți, salutând și prezența fraților: Ulrich Frikart, președintele Diviziunii Euro-Africa, Adrian Bocăneanu și Ioan Câmpian-Tătar, din partea Uniunii de Conferințe. Pe parcursul serviciului devoțional care

a urmat, fratele Frikart a subliniat viziunea apostolului Pavel exprimată în Evreii 6,19, unde speranța noastră este comparată cu o ancoră a sufletului care nu este aruncată de la înălțimea clipei prezente în jos, spre trecut, ci în cer, spre viitor, unde Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos mijlocește pentru noi în sanctuar. S-a accentuat de asemenea ideea că acest adevăr biblic constituie un mandat specific bisericii noastre și pe care Dumnezeu ni l-a încredințat tocmai pentru ca, la rândul nostru, să-l împărtășim tuturor celor care au astăzi atâta nevoie de el:

Comitetul Executiv al Conferinței Banat

Președinte: Pavel Memete, secretar: Marius Morar, membri: Ionel Soponariu (trezorier), Ioan Stinghe (Asociația Pastorală), Benjamin Zeiler (Tineret), Gabriel Dragoș (Școala de Sabat și Activități Laice), Mihai Maur (Educație), Doina Engelhardt (Misiunea Femeii), Ion Pop (Isprăvnicie), Felician Fara (Sănătate), Valentin Rusu (Spiritul Profeției), Teofil Brânzan (Familie), Emil Banga (pastor), Mihai Ghișoiu (pastor), Josef Mesazaros (membru laic).

„Să fii ancorat prin credință acolo unde Domnul Hristos realizează în prezent mijlocirea pentru noi este o sursă de speranță pe care se poate conta într-o vreme ca aceasta pe care o traversăm”.

După intonarea cântării „Ca un cerb setos de ape, după Tine eu suspin”, ne-am deschis în mod natural inimile în fața Mijlocitorului nostru, implorând susținerea Sa și pe parcursul lucrărilor care ne stăteau în față.

Confirmându-se prezența majorității delegaților, lucrările Adunării Generale au fost declarate deschise, după care s-a trecut la prezentarea raportului de către președintele Conferinței Banat. Tocmai în timp ce se adopta prin vot acest raport, și-a făcut apariția prima echipă de la Hope Media Center, împreună cu fratele Daniel Amarghioalei. Au fost salutați cordial de președintele conferinței, după care și-au intrat imediat în rol, imortalizând câteva imagini. A avut loc apoi desemnarea unui comitet de organizare. În timp

De la stânga: Marius Morar, Benjamin Zeiler, Pavel Memete, Gabriel Dragoș, Ionel Soponariu, Ioan Stinghe

ce acest comitet și-a desfășurat activitatea, în sala mare a continuat prezentarea seriei de rapoarte. După avansarea propunerilor pentru comitetul de numiri, alcătuit din 14 persoane de pe întregul cuprins al conferinței, și după confirmarea acestuia prin vot, acest comitet, alături de frații Frikart și Bocăneanu, s-a retras pentru a-și începe activitatea.

Prima propunere a Comitetului de numiri a căzut la vot. Noua propunere a fost confirmată printr-un vot confortabil – 93 de voturi pentru. Astfel, în jurul orei 16,30, Conferința Banat avea un nou președinte în persoana fratelui Memete Pavel. Treptat au fost completate și celelalte funcții.

Experiența de marți, 6 februarie, de la Timișoara este una în urma căreia putem spune că „s-a părut nimerit Duhului Sfânt și nouă” (Fapte 15,28) ca aceasta să fie echipa care să mijlocească transmiterea speranței, de aici, din Banat, pentru ca să contribuim și noi prin aportul nostru umil la grăbirea revenirii Mântuitorului.

Emil Dulgheru este directorul postului de radio Vocea Speranței din Timișoara.

Sub semnul prieteniei

Adunarea Generală a Conferinței Moldova, Bacău, 8 februarie 2001

Ștefan Ropotică

Pentru întreaga lume, ziua de 8 februarie, așa cum este înscrisă în calendarul zilelor speciale ale anului 2001, s-a numit „Ziua Prieteniei”. Pentru Conferința Moldova, pentru cei care trăiesc „într-o plăcută prietenie” și se duc „împreună cu mulțimea în Casa lui Dumnezeu” (Ps. 55,14), a însemnat ceva mai mult: desfășurarea lucrărilor Adunării Generale.

Încă din primele ore ale dimineții, aleea din strada Energiei nr. 25, Bacău, a devenit animată. Sosiți din cele opt județe ale Moldovei, cei aproximativ 300 de delegați și invitați – pastori activi, pastori pensionari, laici – păseau grăbiți către locul ales pentru desfășurarea lucrărilor.

Cu puțin peste ora 8,00, ora oficială de începere a lucrărilor, fratele Teodor Huțanu, președintele în exercițiu al conferinței și secretar al Uniunii de Conferințe, adresează un cald cuvânt de bun venit participanților. Au fost prezenți delegați speciali: frații Ulrich Frikart, președintele Diviziunii Euro-Africa, Adrian Bocăneanu și Ioan Câmpian-Tătar, din partea Uniunii.

Adunarea Generală a fost deschisă prin intonarea imnului „Speranța mea e doar Hristos”. Au urmat momentele devoționale, conduse de fratele Ulrich Frikart. Puterea Cuvântului a atins inimile tuturor. Textul-cheie, Ioan 10,9: „Eu sunt Ușa”, a fost o invitație la apropierea de Singurul care ne poate oferi perspectiva Împărăției Cerului, de cercetare și de predare a inimii, minții și voinței personale Celui care ne oferă adevărata viziune cu privire la lucrarea Sa. Rugăciunile care au fost rostite au dovedit că inimile au fost atinse de puterea Duhului Sfânt, că fiecare era dispus să fie o ușă deschisă pentru influența Lui și pentru predarea în puterea Sa.

După prezentarea regulamentului de desfășurare a lucrărilor, președintele în exercițiu, fratele Teodor Huțanu, și-a prezentat raportul. Pentru a fi gata la ultima chemare, imperativul lucrării în teritoriu a fost cuprins în acrostihul „MOLDOVA”, fiecare literă cu o semnificație aparte: „Cu Mărturia Duhului în inimi, ne Orientăm spre viitor, Lăsându-ne cu Dăruire spre Ordinea lumii noi, și Vestim mântuirea în Armonie spirituală”. După votarea raportului, a fost ales comitetul de organizare care și-a început imediat lucrările sub președinția fratelui Adrian Bocăneanu.

În raportul său, secretarul conferinței, fratele Gabriel Ban, a exprimat recunoștința pentru creșterea constantă a

numărului de membri în ultimii trei ani, dar și îngrijorarea pentru numărul în creștere al excluderilor și pentru scăderea vigoriei și capacității misionare a bisericii prin plecarea la muncă în străinătate a unui însemnat număr de membri activi. Corpul pastoral al Conferinței Moldova are un atu: tinerețea. 36 dintre pastori au vârsta sub 40 de ani. Acest lucru poate fi o speranță și o garanție că dinamismul, spiritul de echipă, creativitatea și viziunea, puse în mâna lui Dum-

nezeu, vor oferi stabilitate și succes bisericii în viitor. În memoria celor 609 membri decedați, cu emoție în glas, participanții au intonat imnul „Ne așteaptă-un cămin strălucit”.

Raportul trezorerului, fratele Vasile Ciobanu, a păstrat aceeași linie clară: dăruirea inimii noastre Domnului este obligatorie pentru înaintarea lucrării. Dăruirea este un privilegiu mult mai înalt decât predicarea sau învățarea, pentru că Mântuitorul nostru, înainte de a predica sau învăța, S-a dăruit pe Sine însuși pentru salvarea noas-

tră. În perioada mandatului încheiat, conferința a finalizat 28 de noi biserici, a început construcția altor 62 și are în plan, pentru anul 2001, să înceapă construcția altor 25 de biserici.

În așteptarea propunerilor comitetului de organizare, prezentarea rapoartelor departamentelor a întregit tabloul unei munci susținute în ultimii trei ani, în care biserica a crescut numeric, s-a maturizat și a câștigat respectul și demnitatea pe care le merită în peisajul religios și social al vremii.

Lucrările Adunării Generale a Conferinței Moldova s-au încheiat după ora 20, cu o rugăciune rostită de fratele Ulrich Frikart, președintele Diviziunii Euro-Africa.

Ștefan Ropotică este trezorerul Conferinței Moldova.

De la stânga: Gabriel Ban, Daniel Chirileanu, Costel Iosub, Viorel Ciobanu, Pavel Burlacu, Ștefan Ropotică

Comitetul Executiv al Conferinței Moldova

Președinte: Vasile Ciobanu, secretar: Gabriel Ban (conduce și Departamentul Educație), membri: Ștefan Ropotică (trezorer, Comunicații), Pavel Burlacu (Asociația Pastorală, Libertatea Religioasă), Daniel Chirileanu (Tineret), Constantin Iosub (Școala de Sabat și Activități Laice, Publicații), Stelian Iacob (Familie), Dumitru Morhan (Isprăvnice), Constantin Dinu (Sănătate), Marius Munteanu (Spiritul Profeției), Daniel Țiplea, Lenuța Istrate, Oswald Prisăcaru, Adrian Golea (pastor), Eduard Sergiu Gavril (pastor asistent)

Asociația Fostilor Deținuți pe Motive de Conștiință (AFDMC) din România solicită materiale pentru publicarea unei cărți, *File de istorie adventistă*. Conducerea asociației noastre dorește să alcătuim și să publicăm o carte care să cuprindă un istoric al acestei organizații, precum și pagini și file din trecutul de luptă și de birușă în apărarea cauzei Legii și Numelui lui Dumnezeu.

Pentru lucrarea propusă cerem, pe această cale, membrilor asociației din țară și chiar celor care sunt plecați peste hotare să își formuleze în mod amănunțit experiențele pe care le-au avut în acei ani de persecuție în armată, în perioada anilor 1950, și să le trimită la adresa sediului, urmând să fie pregătite și publicate.

Pentru ca aceste materiale să poată fi luate în considerare, este necesar ca autorii să-și scrie adresa exactă, precum și date exacte privind experiențele, condamnarea și detenția, locul și durata executării pedepsei. Materialul trebuie să fie însoțit și de o fotografie.

Adresa asociației este: Vasile Lupu, Tg. Neamț, Bd. Ștefan cel Mare, Bloc B2, parter, secția optică, cod 5675, județul Neamț. Informații pot fi cerute la numărul de telefon 033-790007, orele 9-13.

Vasile Lupu, președinte

Începe Concursul de Artă Darul Profetiei. Ellen G. White Estate și Universitatea Adventistă Southwestern finanțează un concurs de artă Darul Profetiei, pentru a spori înțelegerea cu privire la valoarea darului profetiei în rândurile tinerilor din lumea întreagă. Vor fi distribuite premii în valoare de peste 8.000 dolari, în trei categorii de vârstă: tineri (18-30 ani), adolescenți (13-17 ani) și copii (4-12 ani).

Toate contribuțiile trebuie să fie trimise până la 1 august 2001. Pentru instrucțiuni și pentru criterii de apreciere, scrieți la: Gift of Prophecy Art Contest, Southwestern Adventist University, 300 N. College Drive, Keene, TX 76079, U.S.A.

Adventist Review, 18 ianuarie 2000

A zecea întâlnire a Agenției Matrimoniale REBECA. Între 22 și 24 decembrie 2000 a avut loc, la Institutul Teologic Adventist de la Cernica, cea de-a zecea întâlnire a Agenției matrimoniale REBECA, cu aproape 120 de participanți.

Biserica Adventistă este constant

Alegeri Naționale ale AMiCUS

Asociația Studențească AMiCUS (Adventist Ministry to College and University Students – în traducere – Slujire adventistă pentru studenții din colegii și universități) cunoaște o răspândire internațională. Din 1993, ea a fost organizată și în România, fiind cuprinsă în programul Departamentului Tineret. AMiCUS reprezintă un grup suport care urmărește împlinirea nevoilor spirituale, intelectuale și fizice ale membrilor săi, în contextul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Activitatea asociației este direcționată și spre studenții neadventiști.

În perioada 23-26 noiembrie 2000, s-a desfășurat, la Mediaș, Convenția Națională AMiCUS, în cadrul căreia a avut loc alegerea unui nou Consiliu Director Național. Principalul scop al alegerilor a fost redimensionarea acestui consiliu, în sensul lărgirii sale. În condițiile în care AMiCUS a cunoscut o dezvoltare deosebită, prima formulă: președinte, secretar, director economic nu mai este viabilă. În prezent, există 14 filiale AMiCUS, în centrele universitare în care există prezență adventistă. S-a simțit nevoia înființării unor noi departamente. După ultimele reglementări produse în statutul asociației, membrii Consiliului Director Național sunt aleși pe o perioadă de doi ani.

Noul Consiliu Director Național este format din: Emanuel Ungureanu (președinte, Răzvan Babeș (vicepreședinte), Amelia Coricovac (secretar), Selena Boghiu (director economic), Taina Răduț (director relații interne), Roland Hermann (director relații internaționale), Mugurel Iacob (director departament cultural), Aurelian Horja (director departament marketing). În perioada 16-24 decembrie 2000, Corul Sanctus al Asociației Studențești AMiCUS și grupul vocal Enthousiasmos au întreprins un turneu în care au susținut concerte de colinde în șase orașe mari: Arad, Timișoara, Cluj-Napoca, Bacău, Tg. Mureș, București. Sub bagheta lui Jozseph Horvath, dirijorul Operei Maghiare de Stat din Cluj-Napoca, studenții au reprezentat și pe această cale Biserica Adventistă. Contribuția Consiliului Director Național a fost aceea de organizare efectivă a concertelor, existând o colaborare foarte bună între conducerea AMiCUS și Enthousiasmos Ministries International.

De la dirijor până la fiecare membru din Corul Sanctus, din Enthousiasmos sau din orchestră, au scris toți, o dată cu Johann Sebastian Bach: „Soli Deo Gloria”.

Iar dacă ar fi să mergem mai adânc în definiție, AMiCUS înseamnă „prieten”; și nu orice fel de prieten, ci prieten pentru o viață.

Amelia Coricovac, secretar național

preocupată și dezvoltă inițiative pentru membrii ei tineri care vor să-și întemeieze un cămin creștin. REBECA încearcă să răspundă acestei nevoi. De-a lungul unei activități de aproape patru ani, a realizat zece întâlniri cu colaboratorii săi, în diferite locuri din țară, și 31 de căsătorii. REBECA nu promite căsătorii, dar asigură oportunități și oferă un climat favorabil pentru cunoaștere și părtășie.

Dacă ești tânăr, necăsătorit, botezat, ai între 20 și 40 de ani și te interesează acest proiect, scrie la adresa: REBECA, O. P. 1, C. P. 37, Craiova, 1100; vei primi un chestionar pe care, după ce îl completezi, îl înapoiezi și devii membru în banca de date a agenției. În funcție de compatibilități, poți să primești adrese de tineri și tinere care au aceleași nevoi și preocupări ca ale tale și poți să participi la întâlnirile agenției.

Rugăm pastorii din comunitățile locale să sprijine activ realizarea

publicității acestui anunț.

Gabriela și Nicu Tutunaru

Institutul Național de Studii Biblice prin Corespondență „Sola Scriptura” și-a deschis oficial cursurile pentru anul 2001. Duminică, 4 februarie, ora 10, la Sala ARCUB din București, 400 de studenți veniți din toate colțurile țării, alături de profesorii institutului, s-au putut bucura de un program care a reușit să îmbine în mod fericit studii Biblici, momentele devoționale, experiențele studenților, așteptările profesorilor și interpretările muzicale speciale.

Institutul are peste 1500 de cursanți în anii I și II, la programul academic de studiere a Bibliei în doi ani, și alți 2000 de cursanți la celelalte programe: „Pentru succesul vieții tale de familie”, „Secretele biblice ale sănătății”, „Studiu tematic al Noului Testament”, „Fericirile” și „Parabolele Domnului Isus Hristos”.

Beatrice Lospa, director, Institutul „Sola Scriptura”

Ion Buciuman (2 iun. 1921, Pâclișă, Alba - 7 ian. 2001, Câmpia Turzii, Cluj), un neobosit misionar al speranței advente, s-a născut într-o familie baptistă. La anii majoratului, s-a reîntâlnit cu Biblia deschisă la cărțile profetice, Daniel și Apocalipsa, așa cum o înțelegeau adventiștii de lângă Turda,

lucru care i-a marcat viața definitiv. Mii de pagini scrise de mână, majoritatea dintre ele redactate pe timp de noapte, mărturisesc despre convingerile sale ferme în acuratețea și forța darului prorociei. Dorind să împărtășească bucuria Mântuitorului, intră în lucrarea de colportaj. Distribuția cărților interzise devine un delict și aduce condamnare la închisoare, chiar în momentul în care, otaș fiind, regimentul său avea să plece pe drumul fără de întoarcere spre cotul Donului. Ceea ce părea a fi o suferință nedreaptă a devenit un mijloc de salvare de la pieire.

După șase ani de detenție în lagărele de muncă sovietice, fratele Ion Buciuman se întoarce acasă și înființează Biserica Adventistă din Alba Iulia, gest pentru care a avut de îndurat multe amenințări, peregrinări și strămutări.

Se căsătorește cu colportoarea și liderul de tineret Elisabeta, continuând peregrinajul în doi, în trei, în opt, la Lupeni, Orăștie și iarăși în județul Alba. Lucrează ca un neobosit evanghelist pe cont propriu. După 1984, când soția, Elisabeta, se stinge prematur, fratele Buciuman se dedică total pentru misiune și activează pentru înființarea grupelor de adventiști din Abrud, Câmpeni și Vadu Moșilor, lucrând și în teritoriul dintre

Sebeș și Sibiu. Doi dintre fiii fratelui Buciuman sunt pastori, iar ceilalți copii sunt de asemenea activi în lucrarea pe care tatăl lor a iubit-o atât de mult.

Gheorghiță (Geo) Vrabie (21 mai 1978, Văleni, Dâmbovița - 12 ian. 2001, Istanbul, Turcia) a fost cel din urmă dintre cei trei copii ai lui Victor și ai Elenei, dar cel dintâi care face un pas hotărât spre Dumnezeu, la vârsta de numai 15 ani, după ce își pierduse tatăl, când avea doar 11 ani. În anul 1997, după absolvirea

Liceului Pedagogic, intră la Institutul Teologic Adventist. Convertirea mamei i-a adus o mare bucurie sufletească. În urma unei invitații, alege ca, pentru anul III, cel de practică, să lucreze în Turcia, prin ADRA, alături de bunul său prieten, Sorin Balint.

După un an, în care au asistat multe persoane din punct de vedere umanitar și sufletec, Geo s-a hotărât să-și continue activitatea în Turcia, împreună cu prietenul lui. Între timp, trecuse la cursuri fără frecvență. Ultima zi a vieții lui l-a găsit mișcat de viața apostolului Pavel, pe care o studia din Biblie și din cursul de *Epistole*, urmând să dea examenul la Cernica. L-a dat, într-un fel, a doua zi în zori, în ziua pregătirii (vineri), pe faleza Mării Marmara, în timp ce își făcea alergarea de dimineață. O hemoragie internă necruțătoare i-a inundat trupul și, în câteva clipe, alergarea lui s-a sfârșit. Ultimul său mesaj transmis prin internet în țară a fost următorul: „Mă simt împăcat cu Dumnezeu”, iar ultimele cuvinte din jurnalul său s-au unit într-o întrebare răscolitoare: „Și dacă Domnul vine mâine, cum te va găsi?”

Cornelia Pârlișteanu - moartea sa fulgerătoare i-a surprins pe membrii comunității Chirnogeni, Constanța. Prezența sa la întâlnirile de închinare, atașamentul său față de corul comunității au arătat stabilitatea ei în credință și sensibilitatea sa pentru lucruri înălțătoare. Dragostea de mamă, răbdarea și stăruința în bine i-au conturat un caracter echilibrat, determinându-i pe cei rămași în urma ei să dorească mai mult întâlnirea celor drepti în Hristos.

George Dumitrescu (28 aug. 1916, Cioroiști, Dolj - 21 iun. 2000, București) a fost al patrulea dintre cei opt copii ai familiei. La vârsta de 14 ani, pleacă la București. Urmează cursurile școlii profesionale de croitorie, unde rămâne apoi să predea altor tineri cursuri de croit. Până la sfârșitul vieții părinților, a fost un sprijin moral și material pentru ei.

Din fragedă tinerețe încheie legământ cu Dumnezeu prin botez, în Biserica Adventistă. După satisfacerea

serviciului militar, în anul 1951, se căsătorește cu tânăra Sila Grigorescu, alături de care are parte de un cămin fericit timp de 49 de ani.

A avut o conduită responsabilă, iar în biserică a slujit ca prezbiter și ca diacon. Mulți oameni au găsit la el un sfat bun, o încurajare, un îndemn pozitiv și constructiv. A împărtășit Cuvântul lui Dumnezeu ori de câte ori a avut ocazia, tuturor celor pe care i-a cunoscut. A trecut la odihnă după o scurtă suferință, cu speranța în apropiata revenire a Domnului Hristos.

Traian Mercea (3 aug. 1921, Macea, Arad - 4 oct. 2000, Curtici, Arad). Născut într-o familie de vechi creștini adventiști, botezat în anul 1946, după ce petrecuse patru ani pe frontul din Austria și Ungaria, blândul frate Traian Mercea s-a mutat în același an în localitatea Curtici, Arad, unde și-a petrecut tot restul vieții. A slujit cu credincioșie Biserica Adventistă din Curtici timp de 40 de ani ca prezbiter.

Moartea l-a găsit în slujba de prim diacon, după ce muncise cu dăruire pentru renovarea casei de rugăciune, de care viața lui era atât de strâns legată, și pentru pregătirea locuinței pastorale.

Dispariția acestui slujitor credincios al lui Dumnezeu a lăsat în urmă inimi îndurerate, printre care, în special, a soției sale, Floarea, care a purtat împreună cu soțul ei povara vieții timp de 54 de ani. Speranța revederii la marea zi a învierii liniștește inima celor îndurerăți.

Ioan Magopăț (7 iun. 1921, Sucevița, Suceava - 27 oct. 2000) s-a adăpostit sub aripa Domnului (vezi Rut 2,12) după 54 de ani de credință. Un accident vascular i-a curmat viața în plină putere. Pe 7 iunie 1946 se căsătorește cu Viorica Milici și cunosc credința adventistă prin pastorul Ioan Petrescu. Pe 29 iunie 1947 devin membri prin botez în Biserica Adventistă

Continuare la pagina 27

The background of the page is a deep black space filled with numerous small, bright white stars. A large, ethereal green nebula with wispy, filamentary structures extends across the center and right side of the image. In the middle of this nebula, there are two glowing, planet-like spheres stacked vertically. The upper sphere is larger and has a mottled appearance with shades of blue, green, and yellow. The lower sphere is smaller and also shows similar mottled patterns. The overall effect is a sense of vastness and cosmic wonder.

Există argumente științifice în favoarea credinței în Dumnezeu? Eu cred că da! În numărul de față al *Curierului*, este oferit un material bogat pentru susținerea acestei afirmații. Articolele „În apărarea lui Dumnezeu”, „Încercăm să înțelegem o taină”, „Iată de ce eu cred” și „În luptă cu Darwin” acreditează ideea că universul și funcționarea lui, apariția vieții și complexitatea structurilor vii nu pot fi explicate decât recurgând la supranatural. Articolul „Boala vacii nebune și vCJD” merită să fie citit cu atenție, este foarte actual. În numărul viitor al *Curierului*, vom încerca să dovedim că Sfintele Scripturi, deși se prezintă într-o mare diversitate, sunt, în esență, unitare.